

Một Đời

Contents

Một Đời	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	17
16. Chương 16	18
17. Chương 17	19
18. Chương 18	20
19. Chương 19	21
20. Chương 20	22
21. Chương 21	24
22. Chương 22	24
23. Chương 23	26
24. Chương 24	27
25. Chương 25	28
26. Chương 26	29
27. Chương 27	30
28. Chương 28: Lời Ngoài	32

Một Đời

Giới thiệu

Cô yêu anh đã rất lâu nhưng cô ấy biết rằng anh ấy không hề để ý tới cô nên áp đặt cho gia đình bất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-doi>

1. Chương 1

Ngay từ đầu, tôi đã biết, người không thương tôi, nhưng tôi vẫn gả cho người.

Ngày chúng tôi kết hôn, mưa rơi tầm tã.

Người bế tôi vào trong phòng, quăng tôi xuống giường, đập cửa mà đi, xông vào mưa thu bắt tận.

Người đứng giữa làn mưa bất động, tôi vẫn đứng trước cửa sổ sát đất chờ đợi theo người.

Đây là lần đầu tiên, tôi cảm thấy tấm lưng người thoáng lung lay, thậm chí có chút chật vật, nhưng cho dù là chật vật, cũng làm người ta thấy hoàn mỹ.

Người chính là một người đàn ông như thế, tựa như một thanh kiếm báu lấp lánh ánh kim.

Rõ ràng biết mình có được người, rồi cuộc lại đâm chính mình bị thương, nhưng tôi vẫn cố chấp đâm thanh kiếm báu này xuyên qua trái tim mình, thà rằng dày vò đến chết trong thống khổ, cũng chẳng nguyện đẩy người ra.

Người xoay mình lại, dùng đôi con ngươi đen thăm thẳm lấy tôi.

“Trời lạnh, anh dầm mưa thế này, sẽ cảm lạnh!” Tôi nhỏ giọng nói, tránh ánh mắt người, kiễng mũi chân lau đi nước mưa trên mặt người.

Người chợt bắt lấy tay tôi, gạt ô mưa trong tay tôi đi.

Rồi, người làm một việc ngoài dự liệu của tôi, người hôn tôi.

Người dùng sức bóp lấy khuôn mặt tôi, hôn đôi môi tôi, lại, cắn gặm không ngừng.

Tôi được người hôn mà ý loạn tình mê, cả người vô lực.

Nhưng cho dù là thế, tôi vẫn biết rõ, đây chẳng phải yêu, ngược lại, đây chỉ là hận.

Người hận tôi!

Những giọt mưa buốt giá rơi lên mặt, lên cổ, chảy dọc sống lưng tôi, tôi rùng mình, mới bừng tỉnh, lấy tay đẩy người ra.

Người hơi bức, lại bắt giữ lấy tay tôi, bế ngang tôi, lần nữa bế tôi vào trong phòng tân hôn đầy nến đỏ, quăng tôi xuống giường.

Người đè xuống, giận dữ mà xé rách thứ quần áo, những gì vinh quang giả tạo giữa tôi và người.

Tôi đau đến mức mở to hai mắt, nhìn phía dưới đôi lông mày rậm đang siết lại của người, đó là một đôi con ngươi thâm thúy, bên trong lại bùng bùng lửa cháy màu máu khôn cùng, đỏ hết như những đồ trang trí quanh phòng tân hôn, đỏ đến tuyệt đối.

Những vương mặc giữa chúng tôi bắt đầu từ đó, một đêm đó.

Một người cứ yêu, một người cứ hận, hai người, cứ dần vật nhau.

2. Chương 2

Người tên Tập Lăng, hai mươi sáu tuổi.

Ở thành phố A, ai ai cũng biết, người là anh tài trong giới kinh doanh với tương lai rộng mở; nhưng trong giới kinh doanh, ai ai cũng biết, hết thấy địa vị cùng thành công của người đều là nhờ một tay cha tôi.

Bởi vì, người cưới tôi.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tập Lăng, là mùa hè năm ngoái.

Khi đó, tôi mới kết thúc kỳ thi vào trường cao đẳng, thi đến rồi tinh rồi mù; mà sự nghiệp của người lại ngày càng đi lên, người với lòng can đảm và tầm nhìn sáng suốt hơn người cùng năng lực xuất sắc đã hoàn thành một vụ làm ăn lớn xưa nay chưa từng có, do đó được cha tôi tán thưởng, cất nhắc lên ba bậc.

Đối với một viên chức nhỏ bé tay trắng, đây đã là một kỳ tích.

Nhưng Tập Lăng, người lại thấy vẫn chưa đủ.

Cho nên, khi tôi xuất hiện trong thế giới của người, người chẳng hề chối từ tôi, ngược lại, tôi được người xem như thứ công cụ khó có được, vừa đúng, lấp đầy dục vọng hừng hực cháy bỏng nơi đáy lòng người.

Tôi vẫn nhớ rõ tối hôm đó, tôi đứng cùng người giữa quảng trường rộng lớn, giữa bóng đêm mê mông của bầu trời sao hỗn loạn, trông chúng tôi thực nhỏ bé, thế mà tôi lần đầu tiên lại cảm thấy đôi mắt của mình tràn đầy, hết thấy đều là người, chỉ một mình người.

“Tôi muốn lấy cô!”

Chẳng có hoa hồng lãng mạn cùng nhẫn kim cương lấp lánh, người chỉ nói bốn chữ như thế, thanh âm có phần lạnh lẽo, lại rất kiên định.

Tôi ngẩng đầu nhìn người, khuôn mặt người kiên cường anh tuấn được ánh sao sáng ngời phủ lên một tầng màu vàng hoa lệ, tỏa ra thứ ánh sáng không thể chống đối, tôi ngấm người, ngây dại, cũng chính từ khi ấy, tôi chẳng thể ngăn mình ngã vào trong đôi con ngươi thâm thúy của người, trầm luân thật sâu, vô phương thoát khỏi.

Mặc dù cha tôi rất tán thưởng tài hoa của Tập Lăng, nhưng vẫn khuyên tôi không nên gả cho người, cha tôi trầm mặc thật lâu, cuối cùng mới nói với tôi, cho dù các con có ở bên nhau, con có lẽ vĩnh viễn cũng không biết được, cậu ta rốt cuộc là người đàn ông như thế nào, bởi vì con vốn cũng chỉ muốn sống dưới bóng lưng của cậu ta.

Tôi gật đầu cười cười, trong lòng thầm nói, thế là đủ rồi.

Cứ thế, tôi gả cho người.

Gả cho một người đàn ông chẳng hề thương tôi.

3. Chương 3

Sau khi hôn lễ kết thúc, cha tôi giao toàn bộ công ty cho Tập Lăng, dứt khoát rời thành phố A mà về quê Giang Tô. Cha đã già rồi, tôi biết, ông chỉ muốn dành quãng đời còn lại, trông mẹ tôi, bằng cách đó, mà ở bên bà.

Trong ký ức mơ hồ thuở tôi còn nhỏ, mẹ tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường vô cùng nhả nhận trầm tĩnh, mặt mày nhàn nhạt không đáng yêu cũng chẳng xinh đẹp, nhưng cha lại rất yêu bà. Thế mà năm ấy tôi bốn tuổi, mẹ mắc bệnh nặng qua đời, cha tôi ôm cứng thi thể bà không ăn không uống, cũng chẳng nói gì, chỉ ngơ ngác ôm. Khi đó, tôi ở bên cạnh sợ đến mức khóc òa, ông lại mãi đắm chìm trong bi thương của bản thân, dường như chẳng nghe thấy.

Mãi chạng vạng hôm đó tang lễ mẹ kết thúc, cha bế tôi ngồi trước bia mẹ, khẽ nghẹn ngào: “Xin lỗi, anh sai rồi...” Trong gió đêm của khu mộ, ông ôm tôi thật chặt, đầu tôi dúi sâu trong ngực ông, lại nghe thấy ông nói, “Sơ Sơ, cha chỉ còn có con thôi, sẽ đối với con thật tốt...”

Có đôi khi, tôi thậm chí còn thấy hâm mộ mẹ, tôi nghĩ bà có thể coi như là một người phụ nữ hạnh phúc. Bởi vì, sinh mệnh của bà tuy ngắn, nhưng lại chiếm trọn lấy mong nhớ suốt đời của cha.

Yêu một người, có lẽ là một loại nỗ lực; mà được một người yêu, cũng là một loại thỏa mãn!

Tập Lăng tiếp nhận công ty của cha, như cá gặp nước, người một lòng dốc sức cho sự nghiệp, công ty của cha dưới sự quản lý của người đột nhiên phát triển mạnh, dần dần đứng đầu thành phố A.

Mà quan hệ giữa tôi với người, lại vẫn cứ quanh quẩn quanh như vậy.

Tôi những tưởng rằng sau khi kết hôn, tôi là vợ của người, là người bên gối người, là bạn đời của người, tình cảm của chúng tôi sẽ từ từ ấm áp lên, cho dù chẳng phải thứ tình yêu mà tôi muốn, thì cũng sẽ trở thành một loại tình thân ủi an lòng người.

Có điều, hoàn toàn chẳng phải như thế.

Ngày sinh nhật tôi hai mươi tuổi đó, người lão đảo lết cơ thể say như chết mà về, vừa vào nhà liền ngã vật xuống sô pha, ngủ đến mê mị.

Đêm kỷ niệm tròn hai năm kết hôn đó, tôi một mình uống cà phê đắng đợi người đến hơn nửa đêm, người lại một đêm không về.

Càng đừng nói đến lễ tình nhân, lễ Giáng Sinh, đêm thất tịch, Trung Thu,... Mấy ngày lễ to to nhỏ nhỏ, người dù có nhớ hay không, cũng sẽ chẳng hề quan tâm, tựa như người chẳng thêm để ý đến tôi.

Mới đầu tôi còn thấy mất mát, nhưng rồi dần dà, tôi cũng quen.

Chỉ là, không biết bản thân đã quen chờ đợi, hay là đã quen không mong chờ gì nữa.

Tiểu Vũ bạn tôi nói, vậy thật không công bằng, tôi cần phải làm ấm lên với người một trận, nó cho rằng đàn ông phải là nơi cho đàn bà hả giận, chứ không phải khiến đàn bà nổi giận.

Nhưng mà tôi không dám, tôi tình nguyện bấm bụng nhận lấy sự thờ ơ của Tập Lăng đối với tôi, bởi vì, tôi quan tâm người.

4. Chương 4

Chớp mắt cái đã tới ngày kỷ niệm kết hôn của chúng tôi, tròn ba năm.

Cũng như lần thứ hai, tôi dành rất nhiều tâm tư.

Tập Lăng là người phương Bắc, tôi đặt trước một bàn cơm theo khẩu vị của người, lại chạy đến hàng rượu lựa chọn thật kỹ thật khéo một chai rượu nho Pháp trên trăm năm tuổi. Ngoài ra, tôi còn cố ý bày biện ánh nến lãng mạn, còn cắm thêm một bó hoa chuông tím tươi.

Chủ tiệm hoa nói cho tôi hay, hoa chuông có nghĩa là “Tình yêu vĩnh hằng và tình yêu vô vọng”.

Tôi nghe xong gật đầu, bảo chủ tiệm gói cho tôi một bó hoa chuông đẹp nhất đắt tiền nhất.

Cầm hoa chuông ra khỏi cửa hàng bán hoa, tôi mới thôi giương khoe miệng cười run run, ý nghĩa của hoa chuông quả nhiên miêu tả đúng như tình yêu của tôi — tôi vĩnh viễn chỉ là hy vọng xa vời, lại yêu sâu đậm đến vô vọng!

Tôi nhìn bàn ăn đầy ắp, hết thấy đều đã được chuẩn bị xong xuôi. Rửa tay rồi, tôi đứng trước gương, quan sát bản thân mình sắc mặt tái nhợt trong gương, chợt thấy thời gian qua thật dài, dài đến mức tôi kim lòng không đành nhớ tới thuở ban đầu của hai người. Có điều, kỷ niệm giữa tôi và người lại chẳng có gì, ngoại trừ buổi hôn lễ lớn được vạn người chú ý.

Đến tận hôm nay, tôi vẫn còn nhớ rõ, ngày 26 tháng 10 năm 2006 đó, cuối thu dễ chịu, trời trong vạn dặm, chín xe hoa xa hoa đến tột cùng xếp thành một hàng trên cây cầu sắt, tôi mặc áo cưới trắng tinh, ngồi trong xe, nắm lấy bàn tay to lớn nhưng lạnh lẽo của Tập Lăng, trong con mắt ao ước của bao người qua đường vậy xem, xe hoa nhanh chóng đưa tôi về khu nhà cấp cao nổi tiếng vùng ngoại ô.

Đang nhớ tới đây, cửa sổ được mở ra, từ bên ngoài, tôi ngẩng đầu, thấy Tập Lăng một thân tây trang giày da bước đến. Tôi ngây người ngẩn người, tựa hồ như thoáng thấy được hình bóng chú rể anh tuấn hăng hái năm đó.

“Hôm nay là ngày mấy? Sinh nhật của cô, hay là sinh nhật của tôi?” Người nhìn lướt qua tôi, trên mặt mang theo nghi hoặc.

Tôi giương lên một nụ cười, đi tới cất bộ tây trang người cưỡi ra vào trong túi, lắc đầu nói, “Hôm nay là ngày kỷ niệm hai ta kết hôn, tròn ba năm rồi!”

“À!” Người hơi gật đầu, vẻ mặt ngược lại trở nên bình tĩnh, tôi thay người tháo cà-vạt bị lệch nơi cổ, “Tôi hôm nay bận quá, quên rồi, muốn quà gì, tôi mua cho cô, nhẫn kim cương, dây chuyền, LV, hay là...”

Tôi ngẩng đầu, ngắm đôi môi mỏng đẹp đẽ của người, mấp máy trong giọng nói trầm thấp cao ngạo, đầu tôi không khỏi nóng lên, kiễng mũi ngón chân, khẽ hôn lên bờ môi của người, “Tập Lăng, ăn với em một bữa thật ngon, được không?”

Ánh con người Tập Lăng có phần động lại, hồi lâu mới gật đầu nói, “Được!”

Tôi thỏa mãn mà nắm tay người, dẫn tới bàn ăn.

Tôi rất hưởng thụ một bữa cơm này, bởi vì Tập Lăng ăn rất nhiều, ngay cả lời nói với tôi cũng nhiều hơn so với ngày thường.

Tôi biết, kiểu tình huống này, cũng chẳng phải bởi vì câu nói mang theo khẩn cầu của tôi kia, nhưng tôi cũng chẳng biết có đúng vậy không bởi vì đây là lần đầu tiên tôi chủ động như thế.

Có điều, những thứ này đã không còn quan trọng nữa rồi.

Lúc tôi đã uống đến hơi say, tôi buông ly rượu, vén váy ngồi lên đùi người, run run cởi khuy áo sơ-mi của người.

Mới đây, tôi có thấy một câu này trên một quyển tạp chí: Nếu như lúc người đàn ông kia chia tay bạn, anh ta vẫn nhớ rõ cơ thể của bạn, nghĩa là, bạn đã thắng!

Còn tôi, tôi chẳng quan tâm ai thua ai thắng, tôi chỉ mong thật lâu sau này, một ngày nào đó tôi rời người mà đi, Tập Lăng sẽ nhớ rõ tôi, tựa như cha tôi nhớ rõ mẹ tôi, còn là nhớ kiểu nào, yêu cũng tốt mà hận cũng tốt, trên tinh thần cũng tốt mà trên cơ thể cũng tốt, tôi đều không quan tâm.

Tập Lăng ngăn người, khẽ cau mày, bỗng tay người đặt bên hông tôi siết lại, dùng sức xé rách váy của tôi, ôm ngang tôi, rảo bước tới phòng ngủ.

“Kiều Mộng Sơ, cô coi như thông minh hơn trước rồi, song tôi muốn nói cho cô hay, có giả trò thế này, cũng vô dụng thôi...” Lúc người đâm vào cơ thể tôi, tôi lại nghe thấy người hít mũi giễu cợt, “Tôi không thương cô! Trước kia không, bây giờ không, sau này, cũng không!”

Người đâm vào tôi càng sâu, ngữ khí của người cũng càng tàn nhẫn hơn, tựa một thanh kiếm sắc bén, đâm qua phần bụng xuyên tới trái tim tôi!

“Cả... một... đời!”

Đương người khiến tôi ở trong cái ôm của người lên tới đỉnh, lại dùng một câu dễ dàng đẩy tôi xuống vực sâu.

Hóa ra, yêu cùng hận, vẫn là hai mảnh đất trời của cùng một thế giới, khoảng cách ở giữa chẳng ai tính được, cũng chẳng ai vượt qua nổi.

Tôi nghiêng mình động đậy, vùi mặt bên chân tóc người, nhắm đôi con mắt run rẩy lại, khiến nước mắt của tôi lặng lẽ hòa vào mồ hôi nơi đầu ngọn tóc của người, chẳng để người phát hiện.

5. Chương 5

Mùa đông của thành phố A đã tới rồi, chẳng có tuyết, cũng chẳng có mưa, chỉ có gió lạnh đến thấu xương, đi trên đường, lạnh đến như muốn cắt da thịt.

Mặc cho thời tiết xấu đến nhường vậy, năm 2009 vẫn đang dần khép lại, vội vàng vàng, mang theo nỗi tiếc đã qua ở đằng trước, cùng với mơ ước trong tương lai.

Tôi rất thích Tết âm lịch, bởi phố lớn ngõ nhỏ đều sẽ tràn ngập sắc đỏ, bởi được tụ tập cùng bè bạn, bởi tâm tình sẽ tốt lên, bởi ngày sẽ dài ra, bởi Tập Lăng sẽ có hai tuần nghỉ Tết.

Song, tôi làm sao cũng không ngờ được, Tập Lăng lại nhất nhất muốn bay đến Luân Đôn bàn chuyện làm ăn, ngay đêm 30 đó.

“Em đi với anh.” Tôi đề nghị cùng người tới Luân Đôn, nhưng Tập Lăng chẳng hề nghĩ ngợi liền một mực từ chối, “Cô đi làm chi, cô không biết tiếng Anh, lại không mua đồ, đường sá thì còn chẳng biết gì, cô đi theo chỉ khiến tôi thêm phiền!”

“Vụ làm ăn này vô cùng quan trọng đối với tôi, cô hiểu chứ?” Người lạnh lùng hỏi tôi.

Người rất ít khi đề cập chuyện làm ăn với tôi, cho dù có nói, tôi cũng không hiểu, huống chi, người vốn không phải đơn thuần chỉ muốn nói với tôi, cho dù là cùng hưởng hay cùng chịu, người chỉ muốn tỏ vẻ với tôi, tỏ ra năng lực người siêu phàm thế nào, làm tiền giỏi ra sao, tỏ ra rằng địa vị cao cao tại thượng cùng thành công của người chẳng hề ai đạt được.

Cho nên, có đôi khi tôi lại nghĩ, giả như năm đó Tập Lăng không cưới tôi, sớm muộn gì thì cũng sẽ có ngày, người cũng sẽ đạt được thành công cùng địa vị của ngày hôm nay, trở thành con ngựa đen kiêu ngạo nhất phóng khoáng nhất của giới kinh doanh.

Thế nhưng, dã tâm của người quá lớn, người không đợi nổi ngày đó, thế là, người đã chọn tôi.

Tôi thu dọn hành lý cho người, nhét một gói trà Long Tĩnh của Tây hồ mới mua ngày hôm nay vào trong góc. Tập Lăng nhất định sẽ thức khuya, nhưng người lại không uống cà phê, chỉ uống được trà Phổ Nhĩ, chỉ là vị trà ấy quá nồng, cho dù một chén nhỏ thôi, cũng khiến con người ta thức đến quá nửa đêm.

Lòng tôi thương cho người liều mạng, bất chấp ngày đêm.

Lúc người kiểm tra hành lý, cầm lấy gói trà tôi nhét kia nhìn lướt qua, nói với tôi, “Không việc gì thì ở yên trong nhà, chớ chạy lung tung bên ngoài, ngoài đường mừng Tết khá loạn!”

“Vâng, em biết.”

Tôi gật đầu, kiễ đầu ngón chân quần khăn quàng cổ cho người.

Người nhìn đồng hồ một chút, nhắc hành lý lên, chẳng hề quay đầu mà bước ra ngoài.

Tôi trông theo Tập Lăng, thực muốn chạy tới nói cho người hay, đáng người bước đi có biết bao nhiêu phóng khoáng biết bao nhiêu anh tuấn, tựa như hiệp khách dạo chơi bốn bể, chẳng vướng bận chi, giống như chẳng hề lưu luyến, chẳng bị ràng buộc, chẳng có người nào hay điều gì có thể vấy trợn đời người.

Đương nhiên, tôi, cũng không ngoại lệ.

6. Chương 6

Ngày thứ tư Tập Lãng đi công tác, là mừng ba đầu Tết.

Tôi thực sự rất muốn ăn sủi cảo, nên mới một mình lúc đương học bài cao trung chạy ra quán sủi cảo cạnh trường, rốt cuộc chẳng những không ăn được sủi cảo, mà còn hứng lạnh bên đường, được một lúc lại phát sốt. Tôi uể oải cuộn mình trên giường, muốn gọi điện cho người, lại sợ người đương vội vàng công tác, sẽ nói tôi thật phiền. Cho nên đành gọi Tiểu Vũ qua giúp tôi.

“Kiều Mộng Sơ, mày có điên không, mày cho là nhà mày không ăn Tết, thì nhà bán sủi cảo cũng không được nghỉ à!”

Tiểu Vũ trong điện thoại mắng tôi một trận, nhưng nó vẫn mang theo một lồng sủi cảo nóng hổi sang.

“Ngon thật đấy...” Tôi ăn ngấu ăn nghiêng, đúng là ăn rồi lại ăn rồi lại ô ô bật khóc, tôi thực rất cảm động, “Tiểu Vũ, vẫn là mày đối tốt với tao...”

“Rồi rồi, cũng là do mày thôi, đừng khóc nữa, ăn đi!” Tiểu Vũ rút một tờ khăn giấy cho tôi, nhìn lướt qua phòng khách một bận, hỏi, “Này, hần đâu rồi?”

Tôi biết Tiểu Vũ đang hỏi Tập Lãng, trừ cha ra, Tiểu Vũ là người còn lại hiểu rõ cuộc hôn nhân này.

Tiểu Vũ cho rằng một người đàn ông chân chính là một đại trượng phu oai phong bất khuất, ngông nghênh tranh đấu lại biết chịu trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không vì ham muốn của bản thân mà thỏa hiệp loại giao dịch đê hèn này để đổi lấy tiền tài và địa vị. Huống chi, trong cuộc hôn nhân của tôi, tôi tuy không thể tự kềm chế bản thân mình mà mê muội Tập Lãng nhưng người lại tuyệt nhiên không hề thương tôi, cho nên, Tiểu Vũ có thành kiến rất lớn đối với Tập Lãng.

“Anh ấy đi công tác rồi, đi Luân Đôn...”

Tôi còn chưa nói xong, Tiểu Vũ đã nổi giận, “Tập Lãng con mẹ nó có bệnh à! Tết nhất lại mặc mày ở nhà lê loi một mình, lại còn mắc cảm cúm đến phát sốt đây này, nhờ có trộm thì thế nào, mày một thân một mình phải làm sao giờ? Tao gọi điện cho hần...”

“Đừng mà Tiểu Vũ, anh ấy bề bộn nhiều việc, lần này lại còn là một vụ làm ăn lớn, rất quan trọng với anh ấy...” Tôi vội ngăn Tiểu Vũ.

“Quan trọng? Tao lại muốn hỏi hần một câu, làm ăn quan trọng, hay là vợ quan trọng?” Tiểu Vũ chống nạnh nhìn tôi chằm chằm, “Không có mày, hần đào đâu ra nhiều vụ làm ăn như vậy, nào ai sẽ thềm bàn chuyện làm ăn với hần chứ? Tập Lãng hần có thể có được ngày hôm nay, đều là do Kiều Mộng Sơ mày mắt bị mù! Sợ hần cái gì, mày mới là đại gia của hần!”

Tôi không ngăn được Tiểu Vũ khí thế bừng bừng, nó nhất nhất bấm số điện thoại, mở miệng ra liền mắng, “Tập Lãng, Mộng Sơ có còn là vợ anh không?”

“Sao, cô có ý gì?” Qua ống nghe, tôi nghe được thanh âm trầm thấp của người, không vội không hờn.

“Tôi có ý gì, tôi còn muốn hỏi anh có ý gì kia! Người ta Tết nhất cả nhà đoàn tụ, anh thì ngược lại, đêm 30 bay đến Luân Đôn, mặc Mộng Sơ một mình ở nhà, anh không quan tâm nó sống chết ra sao à? Nó chẳng biết xào rau, cũng chẳng biết nấu cơm, anh nhẽ nào lại không biết? Hay là anh muốn để nó tự sinh tự diệt, rồi chết đói?”

“Đói cũng chẳng chết, cô ta cũng không phải con nít!” Tôi nghe người nói thế, ngữ khí lạnh nhạt.

Tôi nghĩ, có lẽ tiết trời Luân Đôn lạnh quá.

“Tập Lãng, anh mẹ nó có lương tâm không? Có biết nói tiếng người không! Anh có biết, anh xem nó mới tròn bảy tuổi, nếu phụ nữ mà dựa vào đàn ông, thì phụ nữ trong mắt ông vĩnh viễn cũng là con nít! Huống chi anh lại là chồng nó, tự mà đặt tay lên ngực hỏi lấy, anh làm chồng đối với vợ mình có bao giờ dịu dàng săn sóc, quan tâm chở che không? Tôi nói cho anh biết, Tập Lãng, Kiều Mộng Sơ chẳng phải con chó

con mèo nhà anh nuôi, nó là một con người có suy nghĩ có tình cảm, nó chính là vợ của Tập Lãng anh đó! Vợ anh muốn cái gì thì anh hẳn là rõ nhất rồi,” Tiểu Vũ bỗng ngưng lại, im lìm cười lạnh một tiếng, “Thế nhưng, anh lại hết lần này tới lần khác dành hết thời gian, đi kiếm thứ tiền mà anh có kiếm cả đời cũng không kiếm hết! Tập Lãng, anh mẹ nó ngu thật đấy!”

Tiểu Vũ nói một hơi xong, tức tối đưa điện thoại cho tôi, tôi cầm lấy mà đặt bên tai, đầu kia lại không có thanh âm nào.

Ngưng thật lâu, đương muốn cúp máy, tôi nghe được thanh âm trầm thấp nặng trĩu của người, tựa hồ mang theo cô đơn cùng nỗi mệt mỏi, “Tôi muốn kiếm tiền, chuộc lại tôn nghiêm mà tôi đã mất nơi cô ta! Cô là phụ nữ, cho nên cô không hiểu...”

Tay tôi nắm điện thoại di động chợt cứng đờ, mãi cho đến khi trong ống nghe chỉ còn tiếng máy bận “tút tút”, tôi mới sững sờ lấy lại tinh thần.

Hóa ra, đó là lý do vì sao Tập Lãng hận tôi, là bởi vì người lấy tôi, mà tôi lại không biết, đây đối với người chính là một loại sỉ nhục!

7. Chương 7

Sau khi Tập Lãng trở về từ Luân Đôn, tôi tự nhiên muốn tìm một công việc, thử thể nghiệm cái cảm giác kiếm tiền bằng chính đôi bàn tay mình.

Thế là, tôi giấu người, đăng sơ yếu lý lịch của mình lên khắp nơi trên mạng. Nhưng tôi thực không ngờ, bản thân còn chưa từng nhìn thấy một công việc nào, đương nhiên là sẽ không có tin tức gì. Một tuần sau đó, tôi rốt cuộc nhận được thư tuyển dụng từ một cửa hàng hóa trang. Từ hôm đó, tôi bắt đầu sớm đi tối về, làm một nhân viên bán hàng bình thường.

“Sao tối thế này mới về nhà?”

Mười rưỡi tối, tôi uể oải lê thân về đến nhà, thấy người ngồi trên sofa, nhàn nhã mà xem TV.

“Đi dạo!” Tôi ngẩng đầu nhìn người, nhón mấy ngón chân sưng nhức lên ở cửa vào, tùy tiện đá giày cao gót sang bên.

“À!” Người hừ một tiếng, tiếp tục xem TV.

Trên màn hình tinh thể lỏng sắc nét rộng lớn, là người trong âu phục, tựa như một vị hoàng tử cao quý anh tuấn, trên khuôn mặt tràn đầy nụ cười kiêu ngạo mà mê hoặc.

Tôi nhin không được ngắm mấy bận, cởi áo khoác đi về phía phòng tắm.

“Mua gì?” Người chợt hỏi tôi.

“Không thích, gì cũng chưa mua.” Tôi lắc đầu, nhỏ giọng trả lời.

Người tựa hồ đã liệu được câu trả lời của tôi, hơi hơi cười với tôi, đưa cho tôi một tờ chi phiếu trên bàn, ngữ khí lạnh lùng mang theo âm điệu cao ngạo, “Trong đó có 20 vạn, chưa đủ, tìm tôi lấy thêm! Ngoài ra, bắt đầu từ ngày mai, thôi việc trong cửa hàng đi, về nhà sớm chút...” Tập Lãng thoáng ngưng lại, trông về bản thân người tỏa ánh hào quang trong màn hình TV, rồi ánh mắt sắc bén ấy lại đảo từ chân lên đầu tôi một bận, mới chậm chậm mà nói, “Kiều Mộng Sơ, cô thực sự không thích hợp, cái kiểu —— ‘xuất đầu lộ diện’ này!”

Tôi nhìn vào đôi con mắt thâm thúy đen ngòm của người, trong đấy chẳng hề che giấu, vẻ khinh thường coi rẻ, tôi tự nhiên có phần tức giận, tóm lấy chi phiếu trong tay người, dùng sức ném xuống đất, “Ai cần tiền của anh chứ, nhân viên bán hàng thì có làm sao? Tôi đây rất vừa ý!”

“Cô vừa ý? Nhưng tôi không vừa ý! Tôi không vừa ý, cô mặt mũi lấm lem chạy ra ngoài đường như thế, làm —— mất —— mặt —— tôi!” Người nghiêng dài mấy chữ sau, từng từ từng chữ theo kẽ răng mà ra, dữ tợn.

Sau đó, người chẳng hề nhìn tôi, phúi phúi đầu gối đứng dậy, một chân giẫm lên chi phiếu trên mặt đất kia, đi về phía phòng ngủ.

Tôi trốn vào phòng tắm, vô lực mà ngồi xổm xuống sàn nhà, xối nước thật lâu, xối liên tù tì cho đến khi máu huyết của bản thân cũng hóa lạnh theo dòng nước.

Tôi nghĩ mãi không thông, tôi tưởng là mình làm như thế, sẽ có thể tiếp cận được người.

Thế nhưng tôi lại sai rồi, tôi cho tới tận bây giờ vẫn không hiểu được lòng người, tôi cho tới tận bây giờ vẫn không biết được người đang nghĩ gì.

Rất lâu sau này, tôi mới đồ ra được, người đã không còn là Tập Lăng năm đó, đã không còn là anh viên chức nhỏ bé tuy hai bàn tay trắng nhưng đã tâm bưng bưng dưới quyền cha tôi nữa rồi. Tập Lăng của ngày hôm nay, là nhân vật làm mưa làm gió người nghe người sợ, trong giới kinh doanh của thành phố A, là một thiên chi kiêu tử có thân phận có địa vị, có máu mặt.

Mà tôi, cũng đã chẳng còn là thứ công cụ có thể thỏa mãn dã tâm cùng dục vọng của người nữa, mà chỉ là một thứ vật phẩm lệ thuộc biểu tượng cho thân phận của người, địa vị của người.

Tôi, vĩnh viễn không theo kịp bước chân người.

8. Chương 8

Cuối tháng tư này, tôi thôi việc trong cửa hàng, một mặt là vì phản đối của Tập Lăng, mặt khác là vì cơ thể tôi.

Đại khái là một tuần trước, tôi bắt đầu có chứng hơi buồn nôn, dù ăn chẳng bao nhiêu, nhưng lúc nào cũng muốn nôn ra, vậy mà nôn khan cả nửa ngày, hết lần này tới lần khác cũng không nôn ra được.

“Đây còn không phải là mang thai sao!”

Một câu của Tiểu Vũ khiến tôi vừa mừng vừa sợ. Tôi vuốt bụng mình, rồi bất giác mò xuống phần bụng dưới.

Tôi lắc đầu, “Không biết nữa.”

Tôi tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại tràn ngập chờ mong.

“Đã được bao lâu rồi? Tập Lăng hẳn biết chưa?” Tiểu Vũ nhìn chăm chăm cái bụng tôi mà hỏi.

“Cũng được một tuần rồi.” Nhắc tới Tập Lăng, tâm tình tôi chợt phức tạp hẳn, niềm vui sướng không tên lẫn trong sợ hãi mơ hồ, “Anh ấy đi công tác rồi, năm nay ở thành phố C có một dự án cần đầu tư lớn, anh ấy lo lắng, nên đi xem thử...”

“Mày quan tâm đến dự án của hắn làm gì, gọi điện cho hắn, kêu hắn về ngay!” Tiểu Vũ dừng dừng ngắt lời tôi.

“Tiểu Vũ, hay là mày đưa tao đi bệnh viện đi, giả mà mang thai thật, tao sẽ báo tin vui cho người, chỉ là nhớ như không có...”

Tôi không nói gì nữa, tôi thực sự thực sự rất mong mình đang mang thai, để chứng minh rằng tình yêu kiên định đến cổ chấp của bản thân cuối cùng cũng có kết quả. Nhưng tôi lại sợ phải đối mặt với Tập Lăng, tôi sợ người sẽ đối với đứa bé giống như đối với tôi, lạnh lùng mà cự tuyệt nó.

Cuối cùng, Tiểu Vũ đưa tôi đến bệnh viện trung tâm để kiểm tra, trên đường lòng tôi dạt dào mơ màng cùng mong đợi, thế mà ngay cái khoảnh khắc biết được kết quả kia, tôi choáng váng, muốn khóc mà khóc không được.

“Sao rồi, sao rồi? Rốt cuộc có mang thai không?” Tiểu Vũ khẩn trương hỏi tôi.

Tôi suy nghĩ hỗn loạn một mảng, chần chờ hết nửa ngày, mới đưa bản xét nghiệm bị vón cục trong lòng bàn tay cho Tiểu Vũ.

“Suy nhược? Là ý gì?” Tiểu Vũ cau mày hỏi tôi, “Chẳng nhẽ lại không mang thai?”

Tôi khó khăn mà lắc đầu, thuật lại y nguyên lời bác sĩ cho nó, “Bác sĩ nói, có thể là ung thư dạ dày giai đoạn đầu...”

“Ung thư dạ dày giai đoạn đầu, làm sao có thể?”

Tiểu Vũ cảm thấy khó tin, nó cầm bản xét nghiệm lên xem lại, mỗi chữ mỗi câu xem đi xem lại tới tận ba lần, sau cùng nằng bước tới, ôm chặt lấy tôi, gào khóc.

Tiểu Vũ là người bạn tốt nhất của tôi, mà bạn tốt, chính người có thể cùng bạn chia vui sẻ buồn, nó có thể sẽ không đồng hành cùng bạn suốt đời, nhưng nó lại vĩnh viễn lo lắng cho bạn.

Tôi nhẹ vỗ lưng Tiểu Vũ, tựa như người cần an ủi là nó, chứ không phải tôi.

Mấy ngày sau, tôi một mình tới bệnh viện uy tín nhất thành phố A làm thêm xét nghiệm, cuối cùng, cũng xác định được hiện thực tàn nhẫn này.

Bác sĩ nói bệnh tình của tôi vẫn chưa chuyển biến xấu, nhưng ông ấy cực lực khuyên tôi sang nước ngoài để tiếp nhận phương pháp điều trị tiên tiến, còn giới thiệu cho tôi một bệnh viện nổi tiếng bên Mỹ nữa.

Tôi đã định tiếp thu lời đề nghị của bác sĩ, nhưng lại lần nữa chưa đem chuyện mình bị ung thư dạ dày nói cho Tập Lãng hay.

Tôi cần thời gian, bởi vì đây cũng giống như chuyện sống chết, là một quyết định quan trọng. Chỉ khác là, mạng sống của tôi bị đe dọa, trên thực tế, cũng là cuộc hôn nhân của tôi bị đe dọa.

Không thể không thừa nhận rằng, phải đối diện với cái chết, tôi sợ lắm, lại càng ích kỷ nữa. Tôi cho tới nay chưa từng lưu luyến cái nhà này đến thế, lưu luyến con người này đến thế, tôi sợ sự thật tàn nhẫn này, sẽ khiến Tập Lãng đẩy tôi ra thật xa, đẩy tôi về phía cô độc cùng tuyệt vọng.

9. Chương 9

Trước khi đi Mỹ điều trị, tôi định về quê Giang Tô thăm cha trước, lại tới mộ phần mẹ, tự tay quét mộ cho mẹ.

Tôi còn nhớ rất rõ, ngày đó tôi kết hôn, cha ôm tôi đầy yêu thương, rồi dịu dàng nâng tay tôi lên, trao cho Tập Lãng. Một khắc đó, ông mỉm cười trao tôi lời “Chúc phúc” chân thành tha thiết, nhưng giữa những nếp nhăn nơi khóe mắt lại thấy được ông đương lần nữa che giấu tang thương cùng cô độc.

Chỉ là, tôi chưa bao giờ hiểu được nỗi cô độc của cha, cho đến ngày đó tôi trở thành vợ ~ người.

Sau khi về nhà, tôi nói với Tập Lãng, “Em muốn về quê Giang Tô thăm cha.”

“À, cũng tốt, tôi đi với cô.” Tập Lãng vừa xem báo, vừa thản nhiên nói.

“Không cần đâu, em có thể tự về, anh cứ lo công tác cho thật tốt.” Tôi cúi đầu, từ chối người.

Tuy Tập Lãng không nói gì, nhưng tôi biết, người không muốn nhìn thấy cha tôi.

Tập Lãng rất giống cha tôi, bọn họ đều là đàn ông tranh cường hão thắng, ham muốn đối với quyền lực cùng địa vị vĩnh viễn không bao giờ dứt. Lúc kết hôn, Tiểu Vũ làm phù dâu cho tôi, nó nhìn Tập Lãng cách đó không xa đang cùng bọn công tử trùm bất động sản thành phố A uống rượu nói chuyện phiếm, rồi nói với tôi, Mộng Sơ, mày đang gả cho một con sói, một con sói chúa trên thương trường, một con sói khinh người trong hôn nhân.

Mà cha tôi, từ khi tôi nhớ được, cũng đã là một thương nhân thành công, ông khoác lên mình ánh hào quang rực rỡ, đứng trên đỉnh cao khiến mọi người ngưỡng mộ. Thế mà, ba năm trước, cha tôi lại vì tôi, giao toàn bộ tâm huyết đời mình cho Tập Lãng, ngay vào thời khắc sự nghiệp ông đang ở đỉnh cao.

Có điều, Tập Lãng cũng đã phải trả một cái giá rất đắt, người cũng đã đem thứ quý giá nhất đời mình đi thế chấp cho cha tôi, đó chính là —— tôn nghiêm của đàn ông!

“Tốt!” Tập Lãng lật xong một tờ báo, mới ngẩng đầu nhìn tôi, “Khi nào đi?”

“Ba ngày sau, một tháng năm nhiều người lắm, xe lửa hẳn sẽ rất chật.” Tôi nhìn người mà nói.

“Vội thế sao?” Người nhú nhú mày, cúi đầu xem đồng hồ đeo tay, đứng dậy nói, “Hôm nay không ăn ở nhà, cô với tôi đi bách hóa, xem ba cô thích cái gì, thì mua, nhân tiện ăn đại gì đó bên ngoài luôn.”

Tập Lãng nói xong đi về phía phòng ngủ, lúc ra người đã đổi quần thường màu xám xanh, giữ lại áo sơ mi trắng, so với trang phục màu đen cả người đầy áp lực thường ngày, trang phục này nhìn qua lại có vẻ tươi mát quang đãng, tựa như khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng nghiêm nghị của người lúc này cũng dịu đi ba phần, khiến người ta thấy gần gũi hơn.

Tôi cười cười, đi tới, tự mình mở hai cúc áo đầu của sơ mi người, khiến vạt áo hơi mở rộng, vừa đủ để lộ ra hai khung xương quai xanh khêu gợi nơi cổ. Thật đẹp, tay tôi bắt giắc từ xương quai xanh của người chậm rãi di chuyển xuống, dán nơi xương sườn ngực trái của người, dừng lại, chạm vào trái tim đang đập của người.

“Tập Lãng, anh thật đẹp!” Tôi ngẩng đầu, si ngốc ngắm khuôn mặt người, nói.

Tập Lãng ngăn người, ánh mắt bỗng hóa lạnh, người khẽ cười, dùng sức bắt lấy tay tôi, đẩy tôi ra.

“Quên đi, Kiều Mộng Sơ, cái cô thấy bây giờ, mới là khuôn mặt xấu xí nhất đời này của tôi!” Tập Lãng ngữ khí lạnh nhạt, có phần tự giễu.

Người nói xong, khoác thêm áo khoác màu cà phê, vừa đứng che đi xương quai xanh khêu gợi, bước ra ngoài.

Tôi ngơ ngác nhìn theo bóng lưng người, chợt cảm thấy thế giới này, vốn là cô độc, tựa như cha mẹ, tôi, và cả Tập Lãng...

Chỉ là, chúng tôi đều không hiểu nổi cô độc của nhau!

10. Chương 10

Đây là lần đầu tiên, tôi đi bách hóa với Tập Lãng.

Chúng tôi hai người một trước một sau mà đi, từ góc nhìn này, chiều cao của người thật hoàn mỹ, bởi vì Tập Lãng hôm nay thay đồ thường, cho nên kiểu dáng cùng màu sắc trang phục của hai người chúng tôi cũng mười phần hài hòa.

Vậy mà tôi đi phía sau người, lại không thể kèm lòng mà nghĩ, lấy khoảng cách này giữa hai chúng tôi đây, người qua đường bên cạnh cùng cô bán hàng, chắc chắn sẽ đoán không ra tôi và Tập Lãng là vợ chồng đã được ba năm, mà dù có đoán được thì chắc chắn cũng sẽ cho rằng chúng tôi là một đôi vợ chồng có thù sâu oán nặng với nhau, bởi từ cái thoáng trên mặt của người bán hàng tiệm sơ mi kia, có thể thấy được sự đồng tình cùng hăm mộ đầy mâu thuẫn của cô đối với tôi.

Tập Lãng bỗng dừng bước, mà tôi còn chưa ý thức được, đầu đập vào tấm lưng rắn chắc rộng lớn của người.

“Em xin lỗi!” Tôi nhỏ giọng nói, sợ người tức giận, còn lấy tay xoa xoa lưng cho người.

Người tóm lấy tay tôi, lại chẳng nói lời nào, cau mày liếc tôi một cái, đột nhiên kéo lấy tay tôi, khoác lấy tay người.

Nhớ sau vụ trước khi ra khỏi cửa kia, Tập Lãng khuôn mặt vẫn bình tĩnh, hững hờ với tôi, nên lúc này, tôi thấy được yêu thương mà lo sợ ngẩn đầu, lại bị đập vào mắt một đôi nam nữ xa lạ.

Người đàn ông trung niên trước mặt trông bụng phệ và đầu hơi trọc, mặc tây trang đen, nhưng vóc người lại có phần lùn và thô kệch; mà người phụ nữ bên cạnh ông ta cũng còn trẻ đẹp lắm, mắt to mũi cao, tóc uốn sắc đay gọn sóng rơi lả tả bên tai, thành tục gọi cảm không lời nào tả xiết, xinh đẹp động lòng người.

“Tập Lãng? Lâu rồi không gặp!” Ngữ khí người phụ nữ kia mang theo ngạc nhiên mừng rỡ, nàng ta đi về phía Tập Lãng, cười ngọt ngào với người, “Thật không ngờ, quả nhiên là anh. A, vị này là chồng em, Mạnh Đông.”

Dáng tươi cười của nàng ta rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta tâm trí rối loạn.

Tập Lãng hơi gật đầu, giương mắt nhìn liếc qua người đàn ông tên Mạnh Đông kia, rồi nắm chặt lấy tay tôi, môi cong lên một nụ cười dịu dàng về phía tôi, “Kiều Mộng Sơ, vợ của tôi.”

Tôi rất thích người gọi tôi là “vợ”, bởi vì, một chữ này biểu tượng cho một người phụ nữ đã kết hôn có địa vị cùng thân phận, nhưng mà Tập Lãng, người lại không thường gọi tôi thế.

“Xin chào, cô Kiều, tôi là Ngô Tư Tư, là bạn học đại học của Tập Lãng.” Nàng ta cười cười với tôi, nên nã giới thiệu bản thân, sau đó lại nhìn về Tập Lãng, trong giọng nói mang phần hờn dỗi, “Tập Lãng, anh thử nghĩ mà xem, cưới một cô vợ tuổi trẻ xinh đẹp như thế này, lại không nói em hay một tiếng, để cho em hỏi còn đi học toàn ngốc nghếch mà giặt quần áo cho anh...”

Lúc này, Mạnh Đông chồng Ngô Tư Tư lại đây, ông ta đề nghị bốn người chúng tôi cùng tìm một chỗ ăn cơm gần bách hóa, ôn lại chuyện cũ, nói chuyện phiếm, tôi không ngờ Tập Lãng thế mà lại gật đầu, một tiếng đồng ý.

Mạnh Đông ôm eo Ngô Tư Tư đi đằng trước, tôi ôm cánh tay Tập Lãng cùng người đi đằng sau.

Tôi quay đầu nhìn người, tầm mắt người như có như không rơi nơi đằng trước, ánh đèn trên đỉnh đầu xuyên suốt lông mi người, rọi sáng con ngươi đen thẳm của người. Còn tôi, tôi lại chợt thấy đầu mình choáng váng, có lẽ, chỉ là do ánh đèn bách hóa chói quá.

11. Chương 11

Gian phòng xa hoa của Thịnh Thế Hiền rất lớn, nhưng tôi lại thấy nóng bức không chịu được, có lẽ là do mùa hè đã gần kề, có lẽ là do tôi uống rượu vang đỏ.

Mạnh Đông cùng Ngô Tư Tư sống đôi ngời đối diện tôi cùng Tập Lãng. Nhìn chênh lệch bên ngoài giữa hai người, bọn họ trông thực không xứng đôi, nhưng lại khá đậm thắm. Tôi thấy được Mạnh Đông rất quan tâm Ngô Tư Tư, ông ta lột xong tôm hùm liền đặt nó vào đĩa của Ngô Tư Tư, lấy tay vén tóc ra sau tai cho nàng ta động tác dịu dàng mà lại tinh tế.

Còn Tập Lãng, người chỉ là gấp ít đồ ăn cho tôi cho có lệ. Hơn nữa mỗi lần như thế, tôi đều căng thẳng nhìn theo chiếc đĩa của người, người vốn không biết tôi thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, hướng chỉ dạ dày tôi bây giờ, mà ăn phải thịt mỡ, thể nào cũng sẽ nôn mửa. Có điều thật may, mỗi lần người gấp cho tôi đều là rau dưa thanh đạm.

“Nhiều quá, em ăn không hết.” Tôi nhỏ giọng nói với người.

Tập Lãng lại cười cười khác thường, vừa tiếp tục gấp rau vào đĩa tôi, vừa dịu dàng nói, “Ngoan, ít quá, cần ăn nhiều một chút!”

Ngô Tư Tư ngồi cạnh tôi, cũng nhắc đĩa gấp cho tôi một ít đồ ăn, nhìn tôi cười duyên nói, “Mộng Sơ, chị nói em nghe nhé, Tập Lãng ảnh chính là như thế này, rất biết giả bộ, em đừng trông anh ấy suốt ngày làm mặt lạnh lùng đoan chính mà tưởng thật, thực ra ảnh là một bụng nham hiểm đấy,” Ngô Tư Tư nói, nhượng mày lá xinh đẹp liếc về Tập Lãng ngồi xéo ở phía đối diện, “Hỏi còn đi học, chị suốt ngày bị ảnh gọi tới gọi lui, không phải là giúp ảnh giặt áo, thì là mức nước mua cơm...” Nàng ta trông khay cơm của tôi, tiếp tục nói, “Giống như lúc này đây, ảnh mà có tha thiết bày ra thứ gì tốt cho chị, chị cũng chẳng dám nhận, ai mà biết được ảnh lại có ý xấu gì...”

Tôi nghe Ngô Tư Tư nói đến hào hứng dạt dào, khiến tôi cũng hứng thú theo, còn luôn miệng hỏi nàng ta mấy câu. Đối với quá khứ của Tập Lãng, tôi hoàn toàn không biết, nó thuộc về một người phụ nữ khác, thuộc về người phụ nữ xinh đẹp mà kiêu hãnh trước mặt tôi đây.

“Sau đó, chị làm sao cũng không ngờ được, Tập Lãng lại tuyên bố có tình cảm với chị, chứng minh ngay trước mặt bạn học trong bữa tiệc tối mừng năm mới, hát tặng chị một bản tình ca của Trương Tín Triết, thâm tình lắm nha, làm cho các nữ sinh khác cũng rơi nước mắt...”

Tôi gẩn người mà nghe, nhưng tự nhiên không còn hứng thú như nãy nữa, tôi chẳng muốn nghe tiếp, nghe chồng mình đã từng yêu nồng nhiệt một người phụ nữ, nhưng lại chẳng có chút tình cảm đối với người vợ chung gối ba năm.

Tôi nhấc đũa, gấp đồ ăn trên bàn, nhìn cũng chẳng nhìn, bỏ tọt vào miệng.

“Oe...” Một mùi tanh nồng bốc lên trong dạ dày tôi, tôi vội buông đũa che miệng, nhưng chính động tác cùng âm thanh chẳng mấy nhẹ nhàng kia, lại thu hút ánh mắt của ba người còn lại, bao gồm cả Tập Lãng.

Lúc Ngô Tư Tư kể chuyện quá khứ của người khiến tôi cứ mãi mê mẩn, Tập Lãng lại chỉ hơi cúi đầu. Bây giờ, người rốt cục ngừng đầu, nhìn về phía tôi, trong con người đen thẳm lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó là ý cười ân cần săn sóc tràn đầy con mắt, chỉ là trong ý cười kia có ẩn ý giận lạnh lẽo, tôi nhìn thấy, thấy trong lòng hoảng hốt, đau đớn.

Ngô Tư Tư đưa khăn tay, Tập Lãng nhận lấy, một tay nhẹ lau khóe miệng tôi, tay kia từ tốn vuốt lưng tôi, lưng tôi dưới bàn tay người, lạnh lẽo nổi da gà.

“Mộng Sơ, chị Ngô là người từng trải, không phải em...”

Chẳng đợi Ngô Tư Tư nói hết, tôi lập tức cắt lời nàng ta, “Em dạo này đang giảm béo, ăn uống không được tốt lắm.”

Ngô Tư Tư nửa tin nửa ngờ mà gật đầu, lại lắc đầu, “Em gầy như thế, còn giảm béo gì nữa chứ, phải béo lên chút mới đẹp...” Nàng ta nói rồi thoáng nhìn Tập Lãng, lại nhìn về ông chồng Mạnh Đông của mình, “Chi Ngô nói em nghe, làm phụ nữ nha, phải có một phần tự tin thanh cao, là đàn ông của em, dù thế nào thì ảnh cũng yêu em, bởi vậy mới nói, phụ nữ cần chi phải làm khổ chính mình!”

Ngô Tư Tư có phần đắc ý cười cười, nhướn mày hỏi tôi, “Có điều em nói thật nhé, chị rất muốn biết, Tập Lãng làm sao theo đuổi em vậy?”

Câu này của nàng ta, hỏi rất khéo, lên giọng ở hai chữ “làm sao”, rồi nhấn giọng ngay chữ “em”, cả câu tạo hiệu ứng trước lên sau nhấn, nghe thế nào cũng không giống như đang hỏi, mà lại giống mĩa mai cay độc hơn.

“Không, là em theo đuổi anh ấy.” Tôi lắc đầu, ngưng mắt nhìn Tập Lãng bên cạnh, tôi biết mỗi lần tôi nhìn người, yêu thương trong mắt tôi vẫn mãnh liệt như xưa kia, “Em theo đuổi anh ấy trước, bởi vì, anh ấy đáng giá!”

Tập Lãng cũng nhìn về phía tôi, lông mi người lại hơi chớp động, tránh đi ánh mắt tôi, người không nói gì, chỉ là nhấc rượu vang đổ trên bàn lên, một ngụm lại một ngụm uống cạn.

Ngô Tư Tư cong đôi môi đỏ mọng, cặp mắt quyến rũ nghiêng đi, tựa như đang lướt qua Tập Lãng, “Đây là đương nhiên, sớm cùng bước muộn cùng bước, cùng một ý niệm, cả đời gắn bó đầu cho long trời lở đất!”

12. Chương 12

Sau khi cơm nước xong, bốn người nói cười hàn huyên, rồi mỗi người một ngả.

Tập Lãng chỉ uống mấy ly rượu vang đỏ, cho nên chúng tôi lái xe về.

“Anh đóng cửa sổ được không?” Tôi quay đầu lại nói với người.

Gió đêm thảng tư thổi vào cửa sổ xe, mang theo cảm giác lạnh lạnh, tôi chỉ mặc một chiếc áo mỏng mảnh, lạnh đến mức cuồn mình run rẩy nơi chỗ ngồi.

Tập Lãng lại như chẳng nghe thấy, người không nhìn tôi, vẫn tiếp tục duy trì đúng y tư thế lái xe, không nhúc nhích.

“Tập Lãng, em lạnh, em thấy lạnh lắm.” Tôi cầu xin người, xoa xoa cánh tay.

Người vẫn không nói gì, hờ hững quay đầu liếc tôi, dưới chân dùng lực, ô tô “vụt” thoáng cái tăng tốc phóng nhanh, gió đêm cứ vậy mà dội vào cửa sổ xe, càng mạnh, càng lạnh.

Tôi ngồi dậy, tuyệt vọng nhìn bên mặt Tập Lãng, thế mà trước mắt tôi lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp kiêu hãnh kia của Ngô Tư Tư, tôi lắc lắc đầu, nặng nề lết mình từ vị trí phó lái xe xuống phía sau.

“Két”, ô tô bỗng dừng lại lập tức, tôi còn chưa kịp ngồi yên, đã theo lực quán tính lớn mà đâm đầu vào ghế dựa đằng trước.

Tôi xoa đầu mình đau đến sứt sứt, mới ngẩng đầu, đập vào trước mặt là đôi con mắt đen thăm thăm của Tập Lăng đang lướt qua ghế dựa, chăm chăm nhìn thẳng bụng dưới của tôi.

“Đã bao lâu rồi? Đứa con này.”

Tôi rất rõ ý người muốn nói, nhưng tôi lại chẳng thể nào ngờ được, người lại dùng từ “đứa con” này. “Đứa con” tượng trưng cho một sinh mệnh sắp sinh ra đời, mà tôi thì lại rất có khả năng phải bước vào cõi chết.

Số phận thật buồn cười, nó đang trêu ngươi tôi.

“Em, không có...” Miệng tôi run run, nói không nên lời.

Sợ hãi, hoảng hốt, tự trách, vô lực, tuyệt vọng... đủ loại tâm tình phức tạp, đang cuộn cuộn sóng trào trong cơ thể tôi, vây kín lấy tôi.

Tập Lăng nghe xong, thôi nhíu mày, trừng đôi con mắt hấp háy ánh sáng bén nhọn mà bức tôi, “Kiều Mộng Sơ, tôi hỏi cô lần nữa, đứa con này, đã được bao lâu rồi!”

Tôi không thoát được ánh mắt người, chỉ có thể cay đắng mà lắc đầu, rưng rưng nước mắt nhìn người, “Tập Lăng, em thực sự không hề mang thai, em không dối anh. Em còn mong có một đứa con đến cỡ nào, có điều lại không phải, em...”

Tôi thiếu chút nữa đã nói với người, tôi phải bệnh nan y. Nhưng Tập Lăng lại chẳng nhìn tôi nữa, người nhanh chóng nhảy xuống xe, đóng “phịch” cửa xe.

“Em... thực xin lỗi!” Tôi trông theo bóng lưng ngấp trong bóng đêm của người, tiếp tục nói hết câu kia, mà rơi lệ.

Chính là, lời xin lỗi của tôi, người lại không nghe thấy.

Sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh lại, phát hiện ra bản thân mình vẫn nằm trong xe như cũ.

Tôi tưởng mình đã bị Tập Lăng bỏ rơi nơi xa lộ, ngồi dậy nhìn quanh, lại thấy một mảnh lan hồ điệp um tùm, gọi mời ong mật vờn bay. Tôi cười cười, đứng lên đi xuống xe, đi qua vườn hoa, đi về phía ngôi nhà kia mà lần tìm căn phòng xinh xắn hệt như trong giấc mộng trong —— nhà tôi.

13. Chương 13

Về quê Giang Tô, tâm tình tôi lại trở nên phức tạp.

Cha vừa thấy tôi, liêu cười thật vui vẻ, người ôm tôi yêu thương mà nói, “Sơ Sơ, con đã trưởng thành rồi!”

Còn tôi thì nghĩ, cha đã già rồi.

So với ba năm trước, cha tôi đã già hơn, những sợi tóc bạc không đều xen lẫn trong mái tóc đen, trông vô cùng bất mắt, những nếp nhăn tinh tế dịu dàng trải trên mặt ông, trở thành kiệt tác của tháng năm, dường như mỗi một rãnh đều cất giấu bí mật của thời gian, khiến tôi không cầm lòng được mà quan sát tỉ mỉ.

“Cha, Tập Lăng người không có nhiều thời gian tới thăm cha, có lòng mua đồ bổ để con mang tới, đây là tấm lòng của người.” Tôi vào cửa, đem túi lớn túi nhỏ quà đặt trên mặt đất, thoải mái mà ngả mình trên sofa, nhón một miếng thịt vịt Giai Hoa vào miệng, vừa mới vào trong miệng, đã vội nhè ra, thay bằng một miếng bánh nho chanh chua ngọt ngọt, vừa ăn vừa báo cáo thành quả kinh thiên động địa ba năm nay của Tập Lăng, “Công ty phát triển rất nhanh, đầu năm nay lại còn đầu tư dự án mới ở thành phố C nữa, khá có tiếng tăm, con đồ rằng, chẳng mấy năm nữa, là đã có thể đưa ra thị trường rồi ạ.”

Công ty này, đã từng là sự nghiệp mà cha tôi rất tự hào, tôi thiết nghĩ dẫu cho ông có rời khỏi thương trường, thì cũng vẫn cứ nóng ruột nóng gan vậy, nào ngờ cha nghe xong, chỉ thản nhiên mà nói một chữ, “Tốt!”

“Cha, cha chọn đúng người rồi, Tập Lăng là một thiên tài!” Tôi nói, đem toàn bộ bánh ngọt còn lại bỏ vào trong miệng, ăn ngấu ăn nghiến.

Cha gật đầu, nói, “Đúng vậy, cha chọn đúng người rồi. Sơ Sơ, vậy còn con?”

Nghe xong câu này, tôi thoáng ghen, nhưng những chiếc bánh ngọt kia, lại dường như ứ đầy trong tim tôi.

Cha lắc đầu, đưa cho tôi một ly nước, dịu dàng vỗ vỗ lưng tôi.

“Con y như mẹ con vậy, thật là ngốc quá!” Cha bỗng thở dài, nói mấy câu chẳng hiểu làm sao, “Hết thấy đều là tại cha, tại cha tự cho mình là đúng, mới có thể mắc thêm lỗi lầm... Sơ Sơ, cha đã phụ mẹ con, không kịp cứu vãn, cha không muốn con làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa, chớp mắt ba năm đã trôi qua, thế mà con vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, tỉnh tỉnh lại đi...”

“Không, cha, con nghĩ là cha hiểu, đây không phải ngốc nghếch, mà là yêu, con yêu Tập Lăng lắm, con không rời xa anh ấy đâu, con không rời xa anh ấy đâu...” Tôi ra sức ngo nguẩy đầu, nước mắt chẳng kèm được mà rơi xuống.

Cha vuốt tóc tôi, ôm tôi vào trong lòng ông, tôi nghe ngửi khí ông nỉ non bi thương, “Đối với con, đây là yêu; nhưng đối với nó, đây là tội!”

Nghĩa trang của mẹ tôi, là do cha bỏ số tiền lớn ra mua, trong vườn mộ trồng đủ loại quái liễu.

Trong ấn tượng của tôi, quái liễu, là một loài thực vật kỳ lạ, nó trông không giống liễu thông thường, mà là một loài cây có hoa, hoa nhỏ sắc tím kết thành một chùm, đong đưa triu triu, hương lan khắp vườn.

Thuở còn rất nhỏ, tôi từng hỏi cha, “Mẹ thích quái liễu ạ?”

Cha lắc đầu, trầm ngâm trông những đóa hoa nhỏ sắc tím, ngẩng người một hồi, mới lẩm bẩm, “Xin lỗi, anh biết làm thế này là vô ích... Kiếp sau, hãy để anh yêu em!”

Tôi chỉ nán lại Giang Tô khoảng bốn ngày, thậm chí còn chưa tới một tuần, đã vội vàng trở về thành phố A.

Cha tiễn tôi ra trạm xe lửa, cười nói, “Con gái lớn không còn theo mình nữa, muốn đi thì đi đi, cha còn ở nơi này, nếu có một ngày mỗi một thấy uất ức, thì về bên cha.”

Tôi gật đầu, lau nước mắt lên xe lửa.

Cha từng nói, địa vị của người cha trong mắt con gái, cuối cùng sẽ được thay thế bởi một người đàn ông khác, đây là quy luật.

Mà tôi cũng biết, trong lòng người con gái, luôn luôn có một góc nhỏ cho người cha, đây là quan hệ huyết thống.

Tôi chỉ nán lại bốn ngày, là do sợ cha nhìn ra bệnh của tôi. Tôi giấu ông, tựa như bao nhiêu năm nay tôi vẫn giấu ông.

Ngày đó khi tôi được xác nhận là bị ung thư dạ dày giai đoạn đầu, bác sĩ có nói với tôi rằng, “Ung thư dạ dày, ngoại trừ do thói quen ăn uống không tốt, yếu tố điều kiện môi trường xung quanh, còn có thể là do di truyền có tính tương quan nhất định.” Sau đó ông lại hỏi tôi, “Người nhà cô có bệnh án ung thư dạ dày không? Tỉ như cha mẹ, anh chị em.”

Tôi lắc đầu nói, “Không có.”

Thế nhưng vừa ra khỏi bệnh viện, tôi liền lén đi kiểm tra cái chết của mẹ, mặt trên đề rõ bốn chữ lớn đã cuồng quay vô số lần trong ác mộng của tôi, ung thư dạ dày!

Hai mươi ba năm trước, mẹ sinh ra tôi; nhưng chỉ mới được bốn năm, mẹ đã chết vì ung thư dạ dày.

14. Chương 14

Tới trạm xe lửa thành phố A, Tiểu Vũ lái xe qua đón tôi.

“Vé máy bay tao đã giúp mày đặt rồi, một tháng sau, từ Bắc Kinh bay đi Los Angeles.” Tiểu Vũ đưa vé máy bay cho tôi, bất mãn bĩu môi, “Mộng Sơ, mày thực sự không tính nói cho Tập Lãng hay? Mày là người vợ hợp tình hợp pháp, danh chính ngôn thuận của hắn, chuyện lớn thế này, đau đớn thế này, vì có gì chỉ một mình mày phải gánh vác hả?”

Tôi nắm lấy tay Tiểu Vũ, nói với nó, “Tiểu Vũ, tao không tiêu cực đâu, nhưng tao chung quy cũng là kẻ sắp chết rồi, khác mày, khác cả Tập Lãng nữa, có một số thứ, hai người có đứng ở lập trường của tao, mới có thể hiểu được. Nếu như tao đã được định trước chỉ có thể là kẻ qua đường trong đời anh ấy, tao chỉ hy vọng lúc tao rời đi, có thể mang theo mình hết thảy, hận của anh ấy, yêu của tao đối với anh ấy, để khi hai người chúng tao gặp lại về như chưa từng có gì, chẳng hề liên can.”

“Mộng Sơ, mày đừng nói thế, tao sợ...” Tiểu Vũ nhào người lên vô-lăng mà khóc thút thít, tôi càng an ủi nó, nó lại càng khóc to hơn nữa.

Có điều, lúc nó đưa xe vào nhà xe, thì thấy một chiếc xe lớn sắc bạc phong cách nằm ngang ngược bên trong, Tiểu Vũ nổi giận dừn dừn nhảy xuống khỏi chỗ ngồi lái xe, đá vào sầm lốp của chiếc xe lớn sắc bạc kia một cái, mắng, “Tập Lãng, anh mẹ nó đúng là cực phẩm ha, ngay cả dừn xe cũng ngang ngược như thế, anh mẹ nó đúng là tự xem mình là báu vật!”

Thấy Tiểu Vũ hóa đau buồn phần nộ ra sức lực chửi ầm lên, tôi nhịn không được mà cười ha ha.

“Cười! Cười cái gì mà cười!” Tiểu Vũ lập tức xoay người trở mũi tôi, nói to, “Kiều Mộng Sơ, là phụ nữ, tao không nỡ nói mày, mày xem mày đã im hơi lặng tiếng thế này, cho dù hắn ta có là hoàng đế, thì mày cũng là hoàng hậu đấy, mau thể hiện đi! Cũng may Tập Lãng không trêu hoa ghẹo nguyệt, hắn mà xem mày như hoa như cỏ, mày còn không để một đứa phi tần ắt ơ hỗn xược leo lên đầu đài ỉa đi!”

Tôi cười lớn hơn nữa, phía sau đã lấy hành lý khỏi cốp xe, đi vào phòng. Tiểu Vũ vẫn đang đá bánh xe lớn của Tập Lãng thêm mấy cái nữa, mới theo tới.

Nhưng mà, khi tôi lại gần cửa phòng, tôi cười không nổi nữa.

Tôi nghe thấy thanh âm của Ngô Tư Tư.

Đúng vậy, quả nhiên Tiểu Vũ nói đúng, phi tử đã leo lên đầu hoàng hậu đài ỉa rồi, bởi vì có hoàng đế cho nàng ta chỗ dựa.

“Anh chỉ biết vì có gì mà em rời đi, thế nhưng anh có biết vì có gì em trở về không?” Tôi nghe tiếng khóc kích động của Ngô Tư Tư.

Có người nói, phụ nữ kiêu hãnh chẳng hay khóc, một khi khóc liền khiến lòng người đau. Quả thực, tiếng khóc của Ngô Tư Tư lọt vào tai tôi, lại lan tràn cắt lòng cắt dạ tôi.

“Lãng, anh chẳng lừa được em đâu, anh vốn có yêu phụ nữ kia đâu, giống như em đối với người đàn ông kia vậy, cùng là hư tình giả ý cả, cùng là đang giày vò chính bản thân mình cả. Lãng, chỉ có em mới cùng loại người với anh, chúng ta bán đứng tình yêu của chính mình, trói buộc cơ thể của chính mình, nhưng chúng ta làm như thế, cũng chẳng phải bởi vì tham lam, mà là do thế gian vốn không công bằng với chúng ta, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác, mà chỉ có bằng hôn nhân, một loại giao dịch tàn nhẫn như thế, mới đổi lấy được cái gọi là công bằng kia, đổi lấy giàu sang, danh dự, địa vị, cùng quyền lực... Thế nhưng, bọn họ nào có hiểu được đâu!”

“Lãng, em yêu anh...”

Tôi nín thở đứng ngoài cửa, chỉ vì đợi câu trả lời của Tập Lãng, nhưng Tập Lãng lại chẳng buông tiếng nào, mãi cho đến khi Tiểu Vũ phần nộ một cước đá mở cửa, tôi vội ngăn Tiểu Vũ, tiếc là không kịp.

Tập Lãng quay đầu nhìn về phía tôi, trong ánh mắt tựa hồ có thoáng hoảng loạn.

Người chỉ nhìn tôi, không mở miệng, cũng không giải thích gì. Mà tôi cũng là lần đầu tiên, không kiên nhẫn nhận lấy ánh mắt của người.

“Gian, phu, dâm, phụ!” Tiểu Vũ xông vào, tóm lấy cốc nước trên bàn, đi tới trước mặt Tập Lãng cùng Ngô Tư Tư, hắt cho mỗi người một cốc, xong nó còn đập bẻ một cốc thủy tinh dưới chân Tập Lãng, hừ lạnh

một tiếng, mắng, “Tập Lăng, tôi vốn tưởng anh là một thằng khốn, giờ tôi mới biết được, anh chính là một thằng ngu!”

Lời này của Tiểu Vũ, người thường nghe hẳn là sẽ phát ồm, có điều tôi hiểu được, thằng khốn là một người rất xấu xa, còn thằng ngu, là một người quá ngốc!

Tập Lăng không xấu, nhưng người lại quá ngốc!

Tiểu Vũ đi tới, kéo lấy tay tôi, cảm hận nói, “Mộng Sơ, chúng ta đi thôi, hẳn ta loại đàn ông như thế, không đáng để mày như vậy!”

Tôi lại gắt gao nhìn chăm chăm Tập Lăng, Tập Lăng cũng không chớp mắt nhìn tôi, con người người cùng con người tôi có phần ương ướng, tựa như hai mảnh ao hồ trong veo, dấu cho không có núi cao ngăn cách, cũng không cách nào hợp dòng được, bởi vì chúng ta quá lạnh lòng với nhau.

“Còn nhìn gì nữa, đi thôi!” Tiểu Vũ dùng sức lôi tôi đi, sau đó, tôi máy móc mà theo nó rời đi.

Xoay người, tôi mới để nước mắt rơi.

15. Chương 15

Ngồi trên xe, tôi trông vườn trồng đầy lan hồ điệp rực rỡ, ngỡ ngác nói, “Tối lúc rồi, cuối cùng cũng đã tới lúc rồi...”

“Cái gì? Tối lúc gì?” Tiểu Vũ hỏi tôi.

“Ly —— hôn ——” Hai chữ này, tôi thể mà lại có thể nói đặc biệt rõ ràng như vậy.

Tiểu Vũ bắt lấy cánh tay tôi, la lên, “Mày điên rồi hả? Mộng Sơ! Mày giờ mà ly hôn, chẳng những không chiếm được gì, lại còn dâng cả công ty của cha mày cho hắn! Mày không thể cứ làm lợi không công cho hắn thế được, mày yêu hắn yêu đến sâu đậm như vậy, cuối cùng lại muốn chấm dứt tác thành cho hắn cùng với người phụ nữ kia, mày tính thế này là thế nào, giúp người giúp đến chót, tiền Phật tiền đến Tây?”

Tôi lắc đầu, đáp Tiểu Vũ, “Tao về quê, nói với cha, ông đã chọn đúng người rồi, Tập Lăng là một thiên tài; cha tao lại hỏi tao, thế con đã chọn đúng người chưa? Lúc đó, tao không có trả lời, có điều, Tiểu Vũ à, trong lòng tao đã có đáp án rồi, hướng chi, tao giờ phải bệnh nan y, sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi anh ấy! Nếu đã như thế, chi bằng bọn tao tách nhau ra sớm một chút, cùng tìm lối thoát, mày nói có phải không?”

Nước mắt Tiểu Vũ lại rơi, nó cúi người sang ôm lấy tôi, vụng về mà nói, “Mộng Sơ, mày cái gì cũng rõ, lại muốn bức chính mình đến đường cùng, mày tội gì phải thế!”

Tôi không nói lời nào, trông hai con bướm bướm quần lấy nhau trong vườn hoa, nhẹ nhàng bay lượn.

Tôi nán lại nhà Tiểu Vũ trọn một tuần, Tập Lăng chưa từng tới tìm tôi, người chỉ gọi một cuộc, lại là vào khoảng hai giờ sáng.

Tôi nhìn chăm chăm hai chữ Hán nảy lên sáng ngời trong đêm đen kia, nhìn thật lâu, cuối cùng cũng ấn phim nghe, đưa điện thoại di động kề bên tai.

Tiếng hoan hô cười nói xuyên qua điện thoại mỏng mảnh, vang vọng giữa không trung vắng lặng, tôi nghe thấy có người đang lớn tiếng ca, có người đang lớn tiếng giỡn, có giọng đàn ông xác xược lỗ mãng, có tiếng rên rỉ phóng đảng của phụ nữ...

“Không... không về... uống...”

Thanh âm quen thuộc như nói mớ, trầm trầm xuyên qua màn đêm đen ngòm, dồn về phía tôi.

Đương nhiên, đây là lầm số.

Người uống say rồi.

Rốt cuộc, tôi nghe cũng thấy mệt, lấy tàn sức cuối, cúp điện thoại, uể oải cuộn mình nơi góc giường, trông cảnh tịch liêu ngoài cửa sổ lác đác mấy vì sao, mãi cho đến khi bình minh nơi chân trời lộ ra một mảnh màu máu đỏ phi thường.

Tôi rời giường đứng dậy, tự mình dọn xong mấy thứ đồ này nọ, mặc áo khoác, lại sang phòng bên trông buồng nhỏ vẫn ngủ say như cũ, mới chạy xuống lầu.

16. Chương 16

Về đến nhà, mở cửa ra, tôi thấy một đôi giày da cáu bẩn, là của Tập Lăng, trên mặt giày còn dính đồ ăn, trên sofa trong phòng khách cũng rất lộn xộn, bày bừa áo sơmi cùng quần tây của người, dùm dỏ nhàu nhúm, trên bàn trà bày cà-vạt, còn dính chút khói bụi.

Mọi thứ trước mắt này, giờ xem ra, chắc chỉ là sau cú điện thoại đêm qua.

Tôi đi tới, dọn quần áo người, nghe mùi cồn, tôi bỗng thấy đau đầu.

Ngồi trên sofa, tôi vừa lấy tay xoa bóp huyết Thái Dương, vừa lên nhìn phòng ngủ. Cửa phòng ngủ khóa chặt, ngay cả ánh đèn cũng chẳng lọt ra.

Ngồi được một lúc, tôi lại đứng dậy, nhẹ bước đi tới, mở cửa, trong phòng ngủ lại chẳng có ai, ngay cả đệm chần trên giường cũng gọn gàng sạch sẽ, chẳng có lấy một nếp nhăn không ngay ngắn.

“Rầm”, trong không trung bỗng vang một tiếng rõ lớn, từ phía sau tôi.

Tôi mở to hai mắt, quay đầu, thấy Tập Lăng đứng góc khác của phòng khách.

Người vừa mới tắm xong, tóc ướt sũng còn nhỏ nước, áo tắm dài dán trước ngực, quần quanh cơ bắp hơi nhấp nhô.

Tập Lăng chẳng giải thích với tôi chuyện người cùng Ngô Tư Tư, thậm chí cũng chẳng nói với tôi một câu “Cô đã về”, lại còn cú điện thoại đêm qua, vốn là lắm số, chắc người chẳng nhớ được.

Người chỉ là nhìn tôi, ánh mắt ngơ ngác có phần hốc hác.

Tôi cũng nhìn người, lúc thấy con mắt mình có phần ướt ướt, tôi vội cúi đầu, trông theo cốc thủy tinh đã vỡ nát dưới chân người, nói, “Anh đi thay cốc đi, để em dọn sàn nhà cho sạch sẽ.”

“Được.” Tập Lăng gật đầu, nhưng lại đứng bất động, mãi đến khi tôi cầm giẻ lau với thùng rác ngồi xổm dưới chân người, người mới dịch bước rời đi.

Dọn dẹp sàn nhà sạch sẽ xong, tôi đem thùng rác đi đổ, trong chớp mắt cánh cửa khép lại, tôi loáng thoáng nghe được tiếng người nói “Xin lỗi”, thanh âm rất nhỏ rất nhẹ, trong chất giọng khàn khàn có mất mát, có dịu dàng, có thành ý sâu đậm.

“Phải đi làm sao?” Tôi cả người bụi bặm, lúc ra khỏi phòng tắm, thấy Tập Lăng đã thay áo sơmi cùng quần tây mới tinh, đang đứng đối diện gương đeo cà-vạt.

“Ừ.” Người gật đầu, quay lại trực tiếp nhìn tôi, không cần thông qua tấm gương trước mặt.

“Em đến đây.” Tôi lau khô tay, đón lấy cà-vạt trong tay người.

Cà-vạt có đường vân xiên sắc xám nhạt này, khiến tôi nhớ tới món quà thượng hạng mà tôi tặng người. Cùng màu sắc, cùng hoa văn, tôi nghìn chọn vạn chọn, tìm xong rồi đến một buổi sáng, đưa tới trước mặt người, người thoáng nhìn nhãn hiệu danh giá trên mặt bao, lạnh lùng mà nói câu cảm ơn, tôi khi ấy vui mừng lắm, cũng chẳng để ý rằng người thực ra có bao giờ đeo đâu, mãi cho đến một ngày, tôi vô tình thấy trong thùng rác có một cái cà-vạt y như thế, cháy bốc khói.

17. Chương 17

Tập Lãng duỗi vai xuống, hơi cúi đầu, ánh mắt lưu trên ngón tay tôi, để tôi thắt cà-vạt chỉnh chu cho người.

“Đẹp lắm!” Tôi nói với người, lấy tay vòng quanh thắt lưng người, dán mặt trên ngực người, lẳng lặng lắng nghe tiếng tim đập của người, tôi hỏi người, “Tập Lãng, anh có biết vì sao, em vẫn luôn thích đeo cà-vạt cho anh không?”

Tập Lãng không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn tôi. Tôi cũng nhìn người, lắc đầu, cười nói, “Anh chắc chắn chẳng đoán được vì sao... Từ năm 19 tuổi, em yêu anh, tới năm 20 tuổi, em khăng khăng kết hôn với anh, kỳ thực giống như việc đeo cà-vạt vậy, em thắt quanh anh cuộc đời của mình, giam chặt anh vào bên trong... Ha ha, đoán không được phải không, anh chắc chắn đoán không được, là anh đang bị em giam giữ...”

Tôi cố hết sức mà cười to, mặc cho ngay cả khóe mắt cũng ngập nước, đây cũng là lần đầu tiên, tôi bất chấp nổi tức giận đương dần ngưng tụ trong ánh mắt Tập Lãng.

Tập Loãng “soạt” một tiếng lôi cà-vạt ra, ấn đè người tôi trên bồn rửa tay, bắt đầu cởi quần áo tôi...

Tôi biết mình chọc giận người rồi, sự trừng phạt của đàn ông đối với phụ nữ, có một loại hình phạt, chính là thô lỗ làm chuyện đó.

Tập Lãng chính là kiểu đàn ông như thế, người không biết biểu đạt bằng ngôn ngữ; mà lúc này đây, tôi cũng vừa vặn chọn lấy loại hình phạt mãnh liệt này.

Bồn rửa tay cần thắt lưng tôi rất đau, tôi uốn mình ra sau, lại khiến không gian giao hợp của hai bên trở nên lớn nhất. Tập Lãng đâm vào rất sâu, người dường như đang mở ra đất trời trong cơ thể tôi, tôi mở to hai mắt, cũng vẫn không nhìn được trắng đen, mơ hồ chẳng rõ, tôi chỉ có thể cảm giác được, như có ngọn lửa cháy bùng bùng, như sa vào hận và thoát khỏi yêu.

Có đôi khi, không có tình yêu, làm đến thấu triệt, cũng sẽ được gọi là người hạnh phúc!

Lúc này, từ buổi sáng đến buổi trưa, trọn ba giờ liền, chúng tôi vẫn làm ~ tình, làm không biết mệt! Tập Lãng thậm chí còn quên đi mục đích ban đầu, mà tôi cũng chẳng hề nghĩ tới kết cục cuối cùng, dường như đối với hai người chúng tôi, đây chẳng qua chỉ là chuyện tình của một đôi vợ chồng bình thường.

Tập Lãng mặc xong quần áo, vẫn kêu tôi đeo cà-vạt cho người, người nhìn tôi, không nói lời nào, cũng không hề giận.

Tôi vuốt cà-vạt người cho thẳng, luồn vào trong tây trang, kiễng đầu ngón chân ôm lấy cổ người, ghé vào vai người khẽ nói, “Hôn môi em!”

Tập Lãng ngẩn người, chậm chạp nâng mặt tôi lên, nhẹ nhàng dịu dàng lướt trên môi tôi, tỉ mỉ tựa như đang vẽ tranh.

Tôi cười cười thỏa mãn, mới đẩy cái ôm của người ra, trong lòng lặng lẽ nói, “Tập Lãng, đây là lần cuối cùng, em đeo cà-vạt cho anh, sau này, sẽ không bao giờ nữa.”

Người đi.

Tôi đứng trên sân thượng, trông Tập Lãng lái xe sắc bạc dần dần khuất khỏi tầm nhìn của mình, mới về phòng ngủ, thu dọn quần áo cùng đồ dùng cá nhân hàng ngày.

Tôi cầm máy quay, lẳng lặng quay lại từng phòng, từng ngõ ngách, tôi ngay cả mỗi tác bụi khiến mình lưu luyến cũng chẳng bỏ qua.

Bởi vì, đối với tôi mà nói, lần quay ngày hôm nay, sẽ trở thành kỷ ức của ngày mai.

Sau cùng, tôi lấy ra khỏi bao phần văn kiện nặng trĩu kia —— Thỏa Thuận Ly Hôn, bên cột nhà gái ký tên chính mình, Kiều Mộng Sơ! Sau khi ký xong, tôi đặt lại trên bàn trà. Bên trái Thỏa Thuận Ly Hôn đặt chìa khóa nhà, bên phải chính là Giấy Chứng Nhận Kết Hôn vốn đỏ thắm kia!

Tôi nhìn rồi lại nhìn ba thứ được xếp ngay ngắn trên bàn trà kia, đứng dậy, kéo hành lý, đi về phía cửa.

“Tiểu thư, cô đi đâu ạ?”

“Sân bay!”

18. Chương 18

Tháng sáu. Nước Mỹ. Los Angeles.

Cái mùa này, ở nước Mỹ cũng là mùa hè, cũng hanh nóng không kém, nhưng nơi tôi ở lại là một thị trấn nhỏ yên tĩnh, tôi thích nơi này, yên tĩnh, mộc mạc, phong tình mà lại hồn nhiên, nó khiến tôi nhớ tới một bộ phim nông thôn của nước Mỹ, người con trai cùng người con gái ở cùng thị trấn nhỏ quen nhau rồi yêu nhau, sau này lớn lên khỏi tránh khỏi trải qua vùn mưa gió, nhưng cuối cùng vẫn gặp lại nhau nơi đây, nắm lấy tay đối phương, cùng đi tới cuối đời...

Hai bên đường thị trấn nhỏ là những căn nhà lâu xinh xắn, ẩn sau những cây đại thụ xanh um tùm, trên phố có thể thấy trẻ con hồn nhiên vui đùa, người già ôn hòa phần khởi trò chuyện, đến chàng vạng còn có một đám các cô gái trẻ xinh đẹp tóc vàng mắt xanh cùng những chàng trai anh tuấn, say sưa nhảy hiphop ven đường, trượt pa-tin.

Trông thấy bọn họ vui vẻ như thế, tôi quyết định dừng bước, đứng một bên lẳng lặng xem.

Chính vào những ngày bình thản này, tôi bắt đầu suy nghĩ về một số chuyện mà trước đây mình chưa từng nghĩ, rất hư ảo, nhưng cũng rất thực tế. Tôi đang nghĩ thế giới này tuy thật rộng lớn, nhưng niềm vui hóa ra cũng chỉ giản đơn như thế, tựa như hát ca, nhảy múa, bạn bè, người thân... Thế mà vì cố gì có người lại thấy đau khổ, có người lại thấy hạnh phúc.

Có lẽ, chỉ đơn giản là bởi vì, cách sống của mỗi người vĩnh viễn không giống nhau.

Hôm nay, tôi mặc một bộ váy liền áo lấm tấm hoa, đầu đội nón tránh nắng, đi dạo trên đường.

Trên tường một tiệm trang sức nơi góc đường, tôi thấy có treo một bức tranh, chính giữa tranh là một bình hoa trắng men xanh dương, cắm đầy hoa cát cánh màu tím nhạt.

Tôi lặng yên trông bức tranh hoa cát cánh rực rỡ kia, chột không bước nổi nữa, con người cũng không khỏi chua chát...

Mặc cho tôi cực lực kềm chế bản thân mình khỏi nghĩ, nhưng tôi biết, ở bên kia đại dương có một thành phố tôi không tài nào quên được, cùng một người đàn ông tôi ngày đêm nhung nhớ...

Ngày đó, tôi rời nhà, đi thẳng ra sân bay. Trước khi cất cánh, tôi có gọi điện cho cha, rồi gửi cho Tiểu Vũ một tin nhắn tạm biệt, tiếp đó tôi nhìn tên Tập Lăng ngẩn ngơ một hồi, cuối cùng, tôi lấy rút thẻ điện thoại ra, ném vào thùng rác.

“Can I help you?” (Tôi có thể giúp được gì cho cô?) Chủ tiệm trang sức là một bà cụ tóc hoa râm, cụ đi tới, hỏi tôi muốn mua gì.

Tôi lắc đầu, chỉ vào bức tranh trên tường rồi nói, “No. I just think it is beautiful.” (Không. Tôi chỉ là đang nghĩ nó đẹp thật.)

“yea, it is lovely, telling about a love story.” (ừ, nó thật đáng yêu, kể về một câu chuyện tình.) Cụ nheo nheo mắt lại ngắm bức tranh, tựa như đang hồi tưởng, như tôi vậy, “The boy and the girl, they love each other, but missed. They miss the end of the party, when finally loved.” (Chàng trai và cô gái, họ yêu nhau, nhưng lại bỏ lỡ nhau. Họ bỏ lỡ phần cuối buổi tiệc, khi mà cuối cùng đã yêu nhau.)

Tôi nghe được đại khái là, bà cụ dùng ba câu kể về một chuyện tình cảm động, chàng trai cùng cô gái khi gặp nhau thì không hiểu là đã yêu nhau, khi yêu nhau thì không hiểu được nhưng nhớ, bọn họ cuối cùng yêu nhau thật sâu, nhưng lại phải tiếc nuối rời khỏi đối phương.

“There are so many such stories, but only one picture is in the memory, so don't you want to buy it?” (Có nhiều câu chuyện như thế lắm, nhưng chỉ có một bức tranh trong ký ức thôi, cô không muốn mua nó sao?) Cụ còn nói, chuyện như thế trên thế gian này hãy còn nhiều lắm, nhưng trong ký ức lại chỉ có một bức tranh hoa cát cánh chân chất như thế, cụ hỏi tôi có muốn mua không.

Tôi lắc đầu, nghĩ ngợi hồi lâu, thì nghĩ được một câu đơn giản thế này, “No. Something is gone in my life, and it will never come back.” (Không. Có một thứ đã đi mất hút trong cuộc đời tôi, và nó sẽ chẳng bao giờ trở lại.)

Cụ bà người Mỹ cũng rất cố chấp, cụ xua tay nói, “You are wrong. Something is just waiting for you, in the future.” (Cô nhầm rồi. Có một thứ đang chờ cô, ở tương lai đó.)

Ra khỏi tiệm trang sức góc đường, tôi nghĩ về câu nói kia của cụ bà, không khỏi lần sờ bụng dưới, muốn cười, trong lòng lại chua xót đến đau.

Ba ngày trước, tôi tới bệnh viện nhận đơn xét nghiệm, bác sĩ Doctor. Smith người nước ngoài của tôi lấp lánh đôi con ngươi màu xanh như hai mảnh đá quý, nói cho tôi hay, tôi có thai rồi. Ngay lúc tôi rơi nước mắt vì vui sướng, con ngươi màu xanh lấp lánh của ông bỗng hóa u buồn, ông bị thương mà nói với tôi, để có thể điều trị thật tốt, và cũng là vì sức khỏe của đứa bé, tôi tốt nhất nên phá đứa con này đi.

Ông nói khi tôi trị dứt bệnh rồi, mà tôi vẫn còn muốn có con, thì vẫn còn cơ hội.

Sau cùng, Smith cho tôi ba ngày suy nghĩ cẩn thận. Thế nhưng ba ngày qua đối với tôi mà nói, lại trôi qua vô cùng chậm chạp, dài như cả một đời người.

Sống? Chết? Con?

Trong giáo đường, tôi dụng hết thủy linh hồn và trái tim mình nghe mục sư đọc Thánh Kinh trong năm sớm. Cha nói, chết đúng là sự trừng phạt của tội lỗi, và người sống, chính là để chuộc tội.

Sau khi rời khỏi giáo đường, tôi lại đi cô nhi viện, một cụ ông lại gần bắt chuyện với tôi về những đứa trẻ đáng thương ấy, cụ nói, đối với hôn nhân không tình yêu, đứa con là một sai lầm, nó đến với thế gian này, lại phải vô tội chịu đựng tội ác truyền trong huyết thống, nó không phải thiên thần, bởi vì thứ mà người thân của nó đem lại cho nó chẳng phải là hạnh phúc.

19. Chương 19

Song trong ba ngày này, tôi lại nghĩ nhiều đến Tập Lăng nhất. Mỗi một phút đồng hồ trôi qua, là mỗi một lần tôi nhớ Tập Lăng.

Mỗi khi tôi đi ngang qua một buồng điện thoại công cộng, tôi sẽ cảm lòng không đành mà nhắm lại số điện thoại của người, cho nên, lúc tôi ra khỏi cửa, chỉ dắt theo người mấy đồng xu lẻ, tôi sợ mình sẽ không kèm chế được, mà gọi điện thoại cho người.

Đi dạo thật lâu, cho tới hoàng hôn, tôi rồi cuộc tạt vào một buồng điện thoại công cộng bên đường, ở trong đấy ngây người thật lâu. Tôi một tay bóp chặt đồng Đô-la cuối cùng trong túi, tay kia lại điên cuồng nhấn số điện thoại di động của Tập Lăng, một lần lại một lần, không ngừng lặp lại.

Mãi cho đến khi có một cô bé áo quần rách rưới lại đây, cô bé nhìn tôi, đôi mắt xám tràn đầy kinh ngạc cùng chờ đợi.

Tôi xoa đầu cô bé, lấy ra một Đô-la cuối cùng trong túi kia, hôn lên đó, rồi mới nhét vào trong tay cô bé, nhún vai, nói, “The last coin! I know it is every little, but with it, sometimes people can do whatever they want.” (Đồng xu cuối cùng đây! Chị biết là nó rất nhỏ bé, nhưng với nó, đôi khi con người ta có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.)

“a call”? (một cuộc gọi?) Cô bé chỉ điện thoại, hỏi tôi.

Tôi thoáng ngây người, gật đầu, nói, “yes, but maybe hope, maybe love, maybe home!” (phải, nhưng có thể là hy vọng, là tình yêu, hay là nhà!)

Giờ này khắc này, tôi vô cùng tin tưởng rằng, chỉ bằng một Đô-la, tôi có thể trở về bên cạnh Tập Lăng, chỉ là, tôi lại không thể làm thế.

Cô bé nhoe nhệ, hồn nhiên cười rạng rỡ, “Thank you, good luck!” (Em cảm ơn chị, chúc chị may mắn!)

Cô bé đi rồi, tôi ngồi bên bồn hoa ven đường, trông nắng chiều nơi chân trời một chút rồi lại một chút lùi xa, trời sao chợt lộ.

Tôi nằm trên ghế dài, đếm sao trên trời, “1 ông sao, 2 ông sao, 3 ông sao... 306 ông sao, 307 ông sao...”

“308 ông sao!”

Một thanh âm trầm thấp cắt ngang tôi, tôi vội ngồi dậy khỏi ghế, lại bị một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, ôm chặt vào trong lòng.

Tập —— lãng ——.

Tôi chẳng cần nâng đầu chi, đã biết đó là người. Tôi ngửi thấy hơi thở của người, mũi bắt đầu không không chế được mà chua xót.

“Oa

” Tôi ôm thắt lưng người nằm trong lòng người mà khóc lớn, tựa như có oan ức gì to lắm.

Tập Lãng cũng khóc, nước mắt người lãng lẽ rơi xuống, đọng lại trên trán, trên mặt, trên cánh môi tôi...

Đây là lần đầu tiên tôi thấy người khóc, người ôm chặt lấy tôi, như đứa trẻ lạc đường, trên mặt dạt dào ý cười, cùng với đó lại chan chứa sợ hãi, người khóc không thành tiếng, nhưng những giọt nước mắt đắng chát tựa ánh trăng ấy lại tràn ra khắp cơ thể tôi, khiến tôi không cảm được lòng mà đau.

Tôi nâng khuôn mặt người nhìn người thật kỹ, người gầy rồi, xương gò má lồi cả ra ngoài, dưới cằm còn lộ rõ mấy cọng râu ria đen, nhưng mà con người người thực vẫn rất trong rất sáng, trong bóng đêm lóe sáng, tựa như ngôi sao mai rơi xuống từ trời, rơi vào lòng bàn tay tôi.

Tập Lãng công tôi về nhà trọ, nghe tôi kể cho người hết thấy những cuộc gặp gỡ nơi nước Mỹ, trong khoảng thời gian này.

Tôi kể cho người nghe tiệm cà phê nào giá vừa rẻ uống vừa ngon, con đường nào có mở quán cơm Trung Hoa, còn có mấy con đường phương Bắc làm cơm rất ngon, tôi kể cho người nghe bồn hoa giữa đường có một bầy bồ câu trắng xinh đẹp, cuối tuần tôi sẽ tới giáo đường cầu nguyện, như người nước ngoài thành kính cầu hạnh phúc cho người mình yêu, tôi kể cho người đôi vợ chồng trẻ mới chuyển đến sinh được cậu con trai mập mạp, tóc vàng mắt xanh, rất đáng yêu rất tuần tú...

“Mộng Sơ, em đi, tôi lại một chút cũng không thấy tốt...” Tập Lãng chợt thôi cười, cắt lời tôi, dịu dàng nói, “Em biết không? Lúc em còn ở bên tôi, tôi lại chưa hề để ý đến em, tôi cho em là mảnh không khí mỏng manh, đối với tôi vốn chẳng có trọng lượng; thế mà lúc em lãng lẽ rồi đi không nói gì, tôi bắt đầu thấy người mình thiếu thiếu thứ gì đó, tôi không biết thứ đó là gì, nhưng là nếu không có nó tôi sẽ khó chịu, sẽ trống rỗng, sẽ chẳng biết phải làm sao...”

Tôi trông sao nơi chân trời, nghe Tập Lãng chậm rãi nói với mình, “Mộng Sơ, tha thứ cho tôi...”

20. Chương 20

Hôm sau, Tập Lãng đưa tôi tới bệnh viện.

Khoảnh khắc người xuất hiện kia, tôi đã biết, tất cả mọi sự, người đều đã rõ rồi, là Tiểu Vũ nói cho người hay, cũng có thể là người hỏi Tiểu Vũ. Nhưng tôi nghĩ dù có thế nào, tất cả đều đã là quá khứ rồi, giống như lời của cụ bà người Mỹ tôi gặp hôm qua trong tiệm trang sức, Something is waiting in the future! (Có một thứ đang chờ ở tương lai đó.)

“Anh ở bên ngoài chờ em được rồi.” Tôi ngăn Tập Lãng lại ở ngoài cửa phòng bệnh của Smith.

Tập Lãng kéo lấy tay tôi, vỗ nhẹ, dịu dàng nói, “Không sợ sao? Tôi đi với em.”

Tôi lắc đầu, nâng tay người, hôn lên, nói, “Tập Lãng, có anh ở đây, em không sợ đâu. Hơn nữa chỉ là một xét nghiệm nhỏ thôi, sẽ nhanh mà.”

Tập Lãng gạt đầu, thả tay tôi ra.

Tôi cười cười với người, đi vào trong phòng bệnh của Smith, vừa vào liền đóng ngay cửa, kéo Smith ra góc khác.

“Hi, Qiao, what is your answer?” (Chào, cô Kiều, câu trả lời của cô là gì?) Smith vội hỏi tôi.

Tôi nói với ông tôi muốn đứa con này, tôi muốn giữ lại nó. Biết đâu, giả như tối qua Tập Lãng không xuất hiện đúng lúc, tôi hẳn còn lưỡng lự việc từ bỏ đứa con này cũng nên, thế nhưng, khi người ôm chặt lấy tôi giọng dịu dàng nói với tôi “Xin lỗi”, khi người công tôi đi qua con đường vắng vẻ, sau đó nói muốn ở bên tôi, tôi đã quyết định sẽ giữ lại đứa con này.

Tôi tin tưởng rằng khi nó đến với thế giới này, nó sẽ trở thành một thiên sứ của hạnh phúc.

Smith nghe xong thì sững sờ nhìn tôi, ông ấy nói làm vậy cũng không hẳn là không thể, nhưng khá nguy hiểm, ông vẫn đề nghị tôi suy nghĩ cẩn thận như trước, cuối cùng, ông nói với tôi, “One more day for deep thinking!” (Thêm một ngày suy nghĩ kỹ hơn nữa!)

Tôi gật đầu, nói cảm ơn.

Thế mà lúc tôi ra ngoài, thấy Tập Lãng sắc mặt lo lắng đi về phía tôi, tôi lại đang nghĩ, nếu như nó là con trai, như vậy 20 năm sau, nó nhất định sẽ trở thành một người anh tuấn phóng khoáng, tài hoa xuất chúng như cha nó.

“Mộng Sơ, thế nào rồi?” Người hỏi tôi, tôi thấy sắc đen trong ánh mắt người, tôi thấy những gì mình chưa từng được thấy.

“Tốt lắm.” Tôi cười trả lời người.

“Mệt không?”

“Không mệt.”

“Đau không?”

“Không đau.”

“Đói không?”

...

Một khắc này, tôi muốn nói với người, tôi thực hạnh phúc, do họa mà được phúc.

“Tập Lãng, thật không dễ gì được ra ngoài, chúng ta đi Hawaii du lịch đi...” Trên đường về, tôi ở trong tiệm bán báo mua một bản đồ nước Mỹ, chỉ vào đường bờ biển dài xanh thẳm trên bản đồ ngẩng đầu hỏi người.

Tập Lãng đang ăn nửa phần kem còn lại mà tôi đã ăn, người ngẩng ra, mới mỉm cười gật đầu nói, “Được, có điều em phải chữa bệnh trước đã, chờ em trị hết, chúng ta lại đi du lịch.”

“Thế không được đâu, tới lúc đó anh chắc chắn sẽ lại quên, đi giờ luôn đi, chỉ có mấy ngày thôi mà, không làm chậm trễ việc chữa trị đâu.”

Người nhéo chóp mũi tôi, mỉm cười lắc đầu, giọng nói dịu dàng tựa như gió thoảng ấm áp bên tai, “Mộng Sơ, tôi cam đoan, tôi sẽ không quên đâu, nghe lời tôi, trước tiên ngoan ngoãn chữa dứt bệnh đã, sau đó, chúng ta vẫn còn thời gian...”

“Sau đó là sau đó, bây giờ là bây giờ, hai chuyện khác nhau. Hơn nữa hồi đó chúng ta kết hôn, cũng không hề đi hưởng tuần trăng mật, bây giờ xem như là anh đền bù cho em, thế nào?” Tôi quần lấy Tập Lãng, lần đầu tiên trong đời làm nũng không phân phải trái.

Khi tôi nói đến từ “đền bù”, đôi con ngươi Tập Lãng tựa hồ buồn bã, người nắm chặt lấy tay tôi, ra sức gạt đầu.

Tôi nở nụ cười thỏa mãn, nắm lại tay người.

Tập Lãng, em chẳng cách nào nói cho người hay, chính là em rất rất sợ, sợ rằng bản thân không đợi được cái ngày “sau đó”.

Cho nên, em chẳng cầu điều chi xa vời, chỉ mong hiện tại mà thôi!

21. Chương 21

Hôm sau, tôi cùng Tập Lãng rời khỏi Los Angeles, lên máy bay đi Hawaii.

Bãi biển Hawaii rất đẹp, từ đằng xa nhìn lại, bãi cát tựa như ánh sáng vàng mỏng mảnh tản ra mềm mại; mặt biển tiếp giáp đường chân trời xanh thẳm, lơ đãng mở ra thời gian quyến rũ cùng thời không mơ mộng, khiến người ta sa đắm vào.

Lúc Tập Lãng lại đây, tôi đang ngồi xõm trên bờ cát nhặt vỏ sò, vừa ngẩng đầu, đã thấy khuôn mặt người qua vành nón tránh nắng, sợi tóc ngắn mang theo mồ hôi, kính râm mát gác trên mũi, tôn lên thân hình rạng rỡ cường tráng hoàn mỹ, tựa như một ngôi sao lớn anh tuấn cao ngạo.

“Này, anh đẹp trai, một mình sao? Tôi mời anh uống rượu.”

Tôi còn chưa đứng lên, phía sau đã xuất hiện một cô nàng mặc áo tắm hai mảnh sắc đỏ thắm, nàng ta lắc vòng eo nóng bỏng khêu gợi ngăn trước mặt Tập Lãng, cười đến hồn xiêu phách lạc.

“Khỏi.” Tập Lãng lạnh lùng từ chối cô nàng áo tắm hai mảnh, sải hai bước về phía trước, cúi người nâng tôi dậy, dịu dàng hỏi, “Mệt không?”

Tôi lè lưỡi lắc đầu, tùy người ôm lấy vai tôi, để mặc cô nàng khêu gợi đằng sau lưng.

“Trong tay cầm gì thế?” Người cúi đầu nhìn tay tôi.

“Vỏ sò.” Tôi đưa vỏ sò cho người xem.

Tập Lãng nhìn mấy lần, bật cười, “Rõ là trẻ con, trông rất bình thường, lại còn xấu thấy mê!”

Tôi giơ vỏ sò trong tay lên, hướng về mặt trời, tia nắng tơi rơi lên vỏ sò nho nhỏ, dọc theo đường vân li ti lộn xộn, lại phản chiếu thứ ánh sáng lóa mắt tựa kim cương.

“Có người nói, yêu một người, tựa như nhặt vỏ sò trên bãi biển, không phải nhặt thứ lớn nhất, cũng không phải nhặt thứ đẹp nhất, mà là nhặt thứ mình thích nhất.” Tôi lơ đãng về trên người Tập Lãng, nhìn người nói, “Em nghĩ lời này rất có lý.”

Tập Lãng thoáng ngẩng người, cúi đầu, cầm lấy vỏ sò trong tay tôi lật qua lật lại nhìn hai lần, nhỏ giọng nói, “Cho nên, em mới nhặt vỏ sò này, không đẹp, cũng không lớn.”

Tôi gật đầu, Tập Lãng lại cười gian, nhét vỏ sò vào trong túi, “Ngốc, cái này thuộc về tôi.”

“Đâu ra vậy?” Tôi thò tay vào trong túi của người, người lại bắt lấy tay tôi, nắm chặt trong lòng bàn tay, kéo tôi chạy chậm trên bờ cát, “Chúng ta đi ca nô đi, bên kia kia.”

“Ôm chặt nhé!” Tập Lãng nghiêng đầu nói với tôi một câu, nhanh chóng phóng ca nô.

Tôi ôm chặt thắt lưng người, dán đầu trên lưng người, cùng người thể nghiệm cảm giác bay lượn trên biển. Nước biển làm ướt nhẹ quần áo tôi cùng Tập Lãng, dính lại với nhau.

Tôi cất tiếng cười to, hướng về biển khơi hô lớn tên Tập Lãng, sau đó, Tập Lãng cũng học tôi, hướng về biển khơi hô lớn tên tôi. Tiếng hô của chúng tôi ngập trong biển khơi mênh mông khôn cùng, nhưng tôi và Tập Lãng vẫn có thể nghe rõ tiếng vang đầy đó, vẫn vút bên tai.

...

22. Chương 22

Chạng vạng, tôi cùng Tập Lãng vào một nhà hàng gần đây ăn tối.

Tập Lãng gọi cho tôi chút salad hoa quả nhẹ, tôi lại sống chết đòi năm món bò beepsteak chín chính thống, Tập Lãng không lay chuyển được tôi, cuối cùng gọi hai phần beepsteak. Beepsteak có phần lộ ra tơ máu,

thoạt trông tươi non ngon miệng, tỏa ra mùi hương mê người, tôi cầm dao nĩa đang muốn xuống tay, Tập Lãng lại chợt kéo đĩa beepsteak của tôi về phía mình, nhét vào trong miệng tôi một quả nhỏ đỏ.

“Ăn chút trái cây trước, tôi cắt beepsteak ra cho em.” Người nói, cầm lấy dao nĩa, động tác thành thạo lại thanh nhã.

Tôi vừa ăn trái cây, vừa giương mắt nhìn người, người cuối cùng cũng cắt xong, nhưng lại nhắc đĩa lên, chia phân nửa beepsteak vào đĩa của bản thân.

“Anh làm gì vậy? Của em mà,” Tôi trừng mắt với người, thò tay lấy lại đĩa của mình, “Cứ tưởng anh có lòng tốt chứ, ai dè là thừa cơ ăn mảnh! Thảo nào Ngô Tư Tư nói anh bản chất là một bụng đen tối...”

Tập Lãng hơi cau mày, chỉnh lại đĩa ăn cho ngay ngắn trước mặt tôi, nói, “Em ăn ít thôi, không tốt cho dạ dày đâu, lát nữa ới hết ra, lại kêu khó chịu.”

Tôi ngẩn người, cầm lấy dao nĩa, nhét vào trong miệng ăn ngón ăn nghiêng.

Xong bữa tối, tôi kéo Tập Lãng chạy dọc bờ cát, ngắm sao.

“Sao ở biển rất nhiều rất lớn, đẹp hơn so với ở trong thành phố, bầu trời sao trong thành phố quả thực rất cô độc.” Tôi gồi đầu lên vai người, “Tập Lãng, anh còn nhớ rõ buổi tối kia không, anh kéo em chạy đến quảng trường rộng lớn, nói với em ‘Tôi muốn lấy cô!’, ngữ khí của anh tuy rất lạnh nhạt nhưng cũng rất kiên định. khi ấy, em đã biết, nơi đáy lòng anh, anh vốn không thương em, một chút cũng không thương, thế mà anh lại không thể không lấy em, anh ép buộc chính mình như thế.” Tôi nói, trông về Tập Lãng, chân mày người tựa hồ hơi run lên, ánh trắng rọi lên khuôn mặt nghiêng nghiêng của người, rạng rỡ thứ sắc màu mê hoặc lòng người, “Cuối cùng, em vẫn gả cho anh. Tập Lãng, anh có biết vì sao không? Con người của anh tựa như bầu trời sao này trên đỉnh đầu em, điểm li ti sáng, đen thăm thẳm, chẳng lúc nào thôi hấp dẫn em, khiến em tựa một hạt bụi nhỏ nhoi đắm chìm trong đó...”

Tập Lãng chợt hơi động dậy, cầm lấy tay của tôi.

Tôi lẳng lặng nhắm mắt lại nơi đầu vai người, “Tập Lãng, nếu như ông trời cho anh được chọn lại lần nữa, anh có còn lấy em không?” Chẳng đợi Tập Lãng trả lời, tôi đã nói tiếp, “Em nghĩ em sẽ không chọn gả cho anh nữa đâu, nếu như ông trời cho em cơ hội được gặp anh lần nữa, em sẽ cười một cái, sau đó đi lướt qua anh...”

“Vì sao?” Tập Lãng chợt hỏi tôi, thanh âm trầm thấp quanh quẩn bên tai tôi.

Tôi cười cười, hôn nhẹ lên tay người, mới nói, “Tập Lãng, anh là người đàn ông hoàn mỹ nhất ưu tú nhất mà em đã từng gặp, thực ra, không có em, anh vẫn có thể thành công, lại còn có thể sống trong thanh thản, hạnh phúc. Anh vốn không cần cuộc hôn nhân này, bởi vì những gì em có thể trao anh chỉ là ràng buộc.”

Tôi trở mình, vùi lên ngực người, lần tìm sống mũi cao thẳng cùng đôi con ngươi sáng ngời của người, hôn rồi lại hôn, hôn xuống bờ môi người, khẽ nói với người, “Cho nên, Tập Lãng, chúng ta nên ly hôn đi!”

Tập Lãng thoáng ngẩn người, đẩy tôi ra, ngồi dậy.

Người nhìn tôi chăm chăm, tức giận nơi đáy mắt thoáng tan biến, hóa thành hoang mang, “Bởi vì Ngô Tư Tư? Tôi thừa nhận tôi lấy em một phần là vì cô ta, năm đó cô ta chia tay tôi để đi theo kẻ có tiền, lòng tôi ôm hận, chỉ muốn được vượt trội...”

Tôi cắt lời người, tôi không muốn nghe chuyện Ngô Tư Tư nữa, dù cho tôi muốn rời khỏi người, “Tập Lãng, cho dù không có Ngô Tư Tư, anh cũng sẽ chẳng yêu em, không phải sao? Anh hận Ngô Tư Tư, là vì nàng ta đã tổn thương lòng tự tôn của anh, có điều so với nàng ta, kẻ làm anh tổn thương nhiều nhất lại chính là em, em thực không muốn bởi vì em mà anh phải liều mạng kiếm tiền. Tập Lãng, em cũng có tự tôn, giả như mà em còn khỏe mạnh, không bị bệnh nan y, em sẽ cùng anh sống đến bạc đầu, chính là hiện tại, em thấy anh đối tốt với em chẳng qua là do thương cảm em, cho dù anh không ly hôn, anh cũng sẽ chẳng thương em, nhưng anh vẫn thương cảm em, tội nghiệp em, bởi nhẽ em sắp chết rồi...”

“Nói nhăng nói cuội!” Tập Lãng bịt kín miệng tôi, tôi buồn bực nói không nên lời, tới mức con ngươi một hồi xốt xa.

“Kiều Mộng Sơ, sau này không được nói lung tung nữa. Chuyện ly hôn, em nên sớm từ bỏ ý định đó đi, cả nghĩ cũng đừng có nghĩ!” Tập Lăng nói, lấy tay khỏi miệng tôi, cúi xuống ôm tôi, “Đi thôi, đến lúc về rồi.”

Tôi nằm trên lưng người, lặng lẽ rơi lệ, Tập Lăng, xin người, đừng đối với em tốt như vậy...

23. Chương 23

Ba ngày sau, Tập Lăng phải về nước xử lý chuyện làm ăn bất ngờ, chuyến Hawaii của chúng tôi cũng kết thúc theo đó, dù có hơi ngắn, nhưng không hề tiếc nuối.

Tôi tiễn người ra sân bay, người nắm lấy tay của tôi, dịu dàng căn dặn tôi, “Mộng Sơ, nghe lời bác sĩ, ngoan ngoãn tiếp nhận điều trị. Ngày kia tôi sẽ về đó với em, chậm nhất là một ngày...” Tập Lăng nói, đưa hộ chiếu cùng vé máy bay đi Los Angeles cho tôi, chuyến của tôi sau chuyến người, bởi vì tôi kiên trì muốn tiễn người lên máy bay.

Tôi gật đầu, nói, “Vâng.”

Tập Lăng buông đầu xuống, hôn lên trán tôi, tôi rúc trong lòng người ôm chặt lấy thắt lưng người, mãi cho đến khi âm thanh nhắc nhở đăng ký vang lên, tôi mới buông vai thả tay ra. Lúc Tập Lăng đi về phía sân bay, bước chân rất chậm, lại còn lần đầu tiên quay đầu vẫy tay với tôi, trên mặt tựa hồ có nụ cười đượm lo âu.

Tôi ngây ngốc trông theo bóng lưng người, trông đến mải mê, nhìn ngắm thật lâu, đem hình dáng sớm đã khắc sâu vào đáy lòng, một nét lại một nét cho thêm sâu thêm đậm, mãi cho đến khi người trong con người tôi khuất hẳn không thấy nữa.

Tơ ngơ ngác nhìn vé máy bay trong tay mình, rốt cuộc cũng vò nát ném vào thùng rác, tiếp đó đi về phía chỗ bán vé, đặt chuyến bay sớm nhất đi Trung Quốc, từ Hawaii đi Trung Quốc.

Sau khi đáp máy bay xuống Thượng Hải, tôi gỡ cái túi đeo trên hai vai xuống, lấy di động ra khỏi ngăn, vội khởi động máy, theo tiếng nhạc, màn hình bật ra một khung hình nhắc nhở bắt mắt, hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ cùng ba mươi mấy tin nhắn, không ngoài dự liệu, hết thấy đều là từ Tập Lăng.

“Tôi đã tới Bắc Kinh rồi, em cũng đã lên máy bay rồi nhỉ.”

“Còn chưa tới Los Angeles sao, chuyến bay bị hoãn sao? Tối rồi nhớ gọi lại cho tôi.”

“Xuống máy bay rồi, nhớ về sớm một chút, không nên chạy loạn một mình bên ngoài, không an toàn.”

“Ngoan ngoãn chăm sóc chính mình cho thật tốt, nhớ uống thuốc đúng giờ, cũng như ăn uống nữa.”

“Tôi phải họp rồi, chốc nữa nhắn tin cho em.”

“Họp xong rồi, sao em còn chưa nhận điện thoại của tôi?”

...

“Kiều Mộng Sơ, em rốt cuộc đang làm gì vậy? Gọi điện lại cho tôi!”

“Bàn xong chuyện làm ăn rồi, tôi đi tìm em đây, Mộng Sơ, em phải chờ tôi!”

Tôi xem từng tin lại từng tin, đến khi thấy được tin cuối cùng, cách hiện tại chỉ có nửa giờ, tôi biết, nếu tôi cứ xem tiếp như thế, vẫn sẽ có tin tới nữa, lại nhận thêm một tin nhắn, người thậm chí còn có thể gọi cho tôi, chỉ cần tôi nhẹ ấn phím xanh biếc kia, tôi có thể nghe thấy giọng nói của người, sau đó rơi nước mắt ầm ục nói với người, tôi ở Thượng Hải.

Chỉ cần tôi nói với người, người sẽ sang đây đón tôi.

Thực tế lại ngược lại, tôi bây giờ chỉ có thể rơi lệ, diễn lại vở cũ, rút pin, rút card điện thoại ra, sau đó tự nhủ mình thoải mái mà ném vào thùng rác, rồi tìm một góc không có người, vờ như đi giày cao gót bị sỏi chân mà ngồi chồm hồm trên mặt đất, chôn đầu vào đôi vai mà khóc nức nở.

Tôi không nán lại Thượng Hải, mà trần trọc trở về Giang Tô. Có điều, tôi không thể đi thăm cha, cũng chẳng thể đi thăm mẹ, tôi chỉ đi lòng vòng quanh thành phố mình từng sống, gặp được mấy người địa phương thoáng có chút ấn tượng hồi còn bé. Thực ra, đối với ký ức thời bé, tôi chẳng còn nhớ được bao nhiêu, chứ đừng nói đến hoài niệm gì, chẳng qua sau khi bản thân ra quyết định này lần thứ hai thì lòng chợt thấy trống rỗng, cho nên muốn tìm chút này nọ bù cho tịch mịch mai sau thế thôi.

24. Chương 24

Hôm sau, rời khỏi Giang Tô, tôi về thành phố A.

Đúng là, đi loanh quanh thành một vòng lớn, chạy tới nước Mỹ, chạy về quê, tôi cuối cùng vẫn là về thành phố A, thành phố tôi quen thuộc nhất, khắc sâu nhất, ngọt ngào nhất, đau lòng nhất, cũng như lưu luyến nhất. Thực ra, cách nghĩ này, rất đơn giản cũng rất thuần túy, yêu một người, thường thường trong lúc vô tình, cũng sẽ yêu luôn cả một thành phố!

Tôi nhanh chóng thu xếp ổn thỏa, tìm một ngôi nhà mua lại, nhà ở có chút tồi tàn, khu đất cũng không tốt lắm, lại còn cách biệt thự nhà tôi rất xa, nằm ở một đầu khác hiểm dấu người qua lại của thành phố. Tôi không thấy được Tập Lăng, đương nhiên, tôi cũng không cần lo sẽ bị người thấy.

Tôi biết, lúc này, Tập Lăng cùng với Tiểu Vũ và cha, chắc chắn đang tìm tôi khắp nơi.

Có điều lần này, tôi nghĩ Tập Lăng nhất định không ngờ được, tôi đang ở ngay thành phố A. Tôi cho dù chết, cũng muốn chết ở thành phố A!

Lúc chỉnh lý xong đồ dùng trong nhà, tôi đi cắt tóc trong tiệm cắt tóc đơn sơ ven đường, đem mái tóc dài tự nhiên cắt thành mái tóc ngắn thanh mảnh, phần mái ngang ngang trước vừa khéo hơi khuất đi đôi con mắt, lộ ra khuôn mặt gầy thanh tú.

Sau đó, tôi lên mạng tìm công việc biên tập, không cần phải ra khỏi cửa, có thể chỉ cần gửi mấy cái E-mail qua mạng Internet, tuy tiền lương không cao, nhưng vừa đủ để nuôi một người, à không, còn có cục cưng trong bụng tôi nữa.

Cuộc sống của tôi hiện giờ đang có một loại bình thản chưa từng có trước đây, thật giống như việc tôi múc một gáo nước đá, lại giữ lấy nó, với vô số sớm tối cùng biến đổi của bốn mùa, đi qua nghìn núi vạn khe suối, cuối cùng nắm nước đá kia hóa thành suối ngọt, tiếp đó uống đến một giọt cũng không thừa, để lại nỗi nhớ khắc khoải trong lòng.

Tôi nghĩ, cảm giác này, tựa như cuộc hôn nhân của tôi, có lẽ tôi yêu Tập Lăng say đắm như thế, chỉ cần có thể đặt người ở trong lòng, nhớ nhung những lúc cần, là đủ rồi.

Mang thai được ba tháng, bụng tôi bắt đầu hơi nhô lên, cơ thể cũng càng ngày càng suy yếu. Tôi ép mình phải ăn thịt, cho dù phải khó chịu như trước, nôn mửa dữ dội, có điều nôn càng nhiều, tôi sẽ ăn càng nhiều.

Hàng xóm của tôi là một đôi vợ chồng già đã qua tuổi sáu mươi, họ thấy tôi vất vả như thế bèn qua giúp đỡ, có lẽ là bởi vì đứa con của họ cũng một thân một mình ở bên ngoài.

Bác gái xào cho tôi một khay thịt xé nhỏ nắm mèo dễ tiêu mang sang, trông tôi ăn ngấu ăn nghiêng, mà thở dài, “Ai, chuyện của người trẻ các người bác không rành, nhưng mấy chuyện tình cảm, bác vẫn thấy mình là người từng trải có kinh nghiệm.” Tôi mở to hai mắt nhìn bác gái nói tiếp, “Tình cảm, giống như một sợi dây, một nam một nữ kéo căng ở hai bên, tức là không thể nắm thật chặt cũng không thể buông quá lỏng, thật chặt, sẽ khiến dây căng đứt, đứt đoạn thành hai, quá lỏng, ai cũng cảm thấy lạ lẫm, khiến cả hai đều buông tay...”

Tôi ngạc nhiên nhìn bác gái, dở khóc dở cười, “Bác gái, cháu là ra ngoài giải tỏa, chứ không phải do cãi nhau với người nhà.”

“Thôi đi, cả ngày nhốt mình trong phòng, không khóc cũng chẳng cười, bác đây là người sáng suốt, vừa nhìn đã biết lòng cháu có ẩn tình.” Bác gái quả nhiên là người sáng suốt, ánh mắt thông tuệ lóe sáng vừa ném tới đây, tôi đã chợt dạ rồi, “Hai người có vấn đề, cho dù là lỗi của ai, tóm lại là phải giải quyết, giải quyết

xong mới có thể sống thật tốt. Con người cả đời sống được 80 tuổi, hết 60 năm là cùng người kia sớm chiều bên nhau, cho nên có hận thù to lớn đến mấy, sớm muộn gì cũng phải cởi ra.”

Bác gái kể cho tôi rất nhiều triết lý nhân sinh của bản thân, bác nói trên thế giới này, hôn nhân kiểu vừa gặp đã yêu thực ra rất ít, phần lớn còn lại là do trong khó khăn giữa dòng thác năm dài đặc, từng chút lại từng chút đến gần bên nhau, ở bên nhau rồi có khi quên mất lời thề sắt son thuở đầu hoặc có khi phập phồng oán trách nóng nảy, cuối cùng lại về bên nhau thành người yêu gắn bó tuổi già, vào lúc hoàng hôn tuổi xế chiều, cùng nhau liệt kê những việc ngốc nghếch đã làm, cùng nhau nắm tay bước đi tập tễnh đến điểm tận cùng của sinh mệnh.

Đang khi nói chuyện, người bạn già của bác gái ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn bèn đi vào, bác trai đầu đã trượt, vướt quả đầu trơn bóng, hỏi tôi “Bà vừa tán dóc cái gì đấy”, bác gái trợn trừng bác trai, đứng dậy vỗ vai tôi nói, “Các cháu đều còn trẻ, không làm chút chuyện ngốc nghếch, sau này lại không có hồi ức, cũng không hay” nói rồi, đuổi ông nhà mình trở về.

Trông bóng lưng hai người già cười đùa, khóe mắt tôi chợt lặn xuống một giọt lệ nóng mà chẳng hề báo trước, tôi ngăn người, buông đũa, đưa tay gạt đi. Sau khi rời khỏi Tập Lăng, tôi trong một thời gian dài cũng chưa từng khóc. Có điều bác gái nói rất đúng, thực ra, tôi làm sao cũng không cười được.

25. Chương 25

Cuối tháng mười, trời dần chuyển đông, một luồng không khí lạnh kéo tới thành phố A, nhiệt độ giảm thình lình, cơ thể của tôi quá yếu, ăn mặc lại mỏng mảnh, ra ngoài đi chào hàng một vòng hứng gió trở về, làm hai tuần liên tục phát cảm phát sốt.

Tôi mê man nằm trên giường, nghe thấy tiếng cửa phòng mình bị đẩy ra, bác gái hỏn hển mắng tôi một trận, “Suy sút đến mức này, đâu chỉ mình cháu chịu tội, còn liên lụy đến đứa bé trong bụng nữa, nhớ như mà đứa bé ra khỏi bụng mẹ có chuyện gì, cháu tám phần mười cũng đừng muốn sống nữa!”

Sau đó, tôi được bác gái cùng bác trai đưa đến bệnh viện.

Ở trong bệnh viện, tôi ngủ thật lâu, cũng như mơ thấy một giấc mộng đẹp rất dài, tôi mơ thấy có một bàn tay to lớn dịu dàng, đỡ chần cho tôi, bưng nước cho tôi uống thuốc, xoay bóp cho cơ thể đau nhức của tôi; bàn tay ấy rất ấm áp, nhẹ nhàng mà vén tóc rối trên trán tôi, nắm gọn lấy mấy đầu ngón tay tôi trong lòng bàn tay mà từ từ ủ ấm...

Khi tôi tỉnh lại, tôi mở mắt ra, thế mà lại thực sự thấy có một bàn tay, lảng lảng buông bên gối tôi. Tôi nhìn theo bàn tay kia, thì thấy một đôi mắt đỏ bừng ửng oải, ngân ngấn nước mắt lại ẩn chứa nụ cười.

Đó là một đôi mắt tôi rất quen thuộc.

“Tập Lăng...”

Người rơi nước mắt trước nhất vẫn là tôi, tôi nhìn người, nước mắt tựa như nước dề vỡ, trào ra khỏi hốc mắt.

Tập Lăng động dậy môi, người không nói gì, chỉ một tay ôm lấy tôi vào trong lòng, thật dùng sức, thật chặt, dường như muốn nhét tôi vào trong cơ thể người. Khi tôi nằm trong lòng người khóc hết mức, lại cảm thấy có thứ chất lỏng ẩm ướt, kề bên vành tai tôi trượt xuống dưới, dọc theo cổ tôi mà lan ra, tựa như một con sông rất dài rất dài, không hề gợn sóng, cũng chẳng hề có tận cùng.

“Mộng Sơ, về nhà với tôi đi!” Tôi ngẩng đầu, đây là câu đầu tiên Tập Lăng nói với tôi, người nhìn đôi mắt tôi thật sâu, nói với tôi.

Tôi thoảng sững người, gật đầu, lần thứ hai được người ôm vào trong lòng, trong khoang mũi hết thấy đều là hơi thở của người, ấm áp, dịu dàng, hơi thở của nhà.

Hôm sau, tôi theo Tập Lăng về nhà, trở lại ngôi nhà tôi ngày đêm nhung nhớ kia.

Hồ điệp lan trước cửa đã héo, được trồng chung với một dây quai liểu ngay ngắn, quai liểu mùa đông lá rụng hơn phần nữa, trông không thuận mắt lắm, nhành mảnh đong đưa thân cây dúm dỏ, nhìn thấy lại khiến người ta nảy lòng thương xót, tôi nhin không được dừng chân.

Tôi cảm thấy ánh mắt Tập Lãng, người đang nhìn tôi, cho nên tôi hỏi người, “Cha cũng tới đây rồi?”

Tập Lãng đỡ vai tôi, lắc đầu, nói, “Lúc đi tìm em, tôi có đến Giang Tô, gặp được cha, cũng đi thăm mộ mẹ, còn nghe được chuyện xưa của hai người bọn họ nữa.”

Tôi khó hiểu, “Chuyện xưa của hai người bọn họ, là chuyện gì?”

Tập Lãng nắm lấy tay tôi, con người hơi trầm xuống, nhàn nhạt nói, “Là chuyện yêu cùng tội, tội cùng chuộc. Cha có nói cho tôi biết ý nghĩa của hoa quai liểu, là chuộc tội.”

Chuộc tội! Tôi nào có hay, bông hoa nhỏ hồng nhạt u buồn đáng yêu này, lại tượng trưng cho tội lỗi thế gian.

26. Chương 26

Lúc tôi để lại đơn ly hôn rồi đi Mỹ, Tập Lãng trước tiên đuổi tới Giang Tô tìm cha tôi.

Cha nổi điên, tát thẳng mặt Tập Lãng, rồi dẫn người tới khu nghĩa địa mẹ tôi ở, trước mộ mẹ, cha lại chột nghiêng mình ngồi sụp xuống đất, nghẹn ngào khóc rống lên như một đứa trẻ.

Hai mươi mấy năm trước, mẹ tôi có yêu một người đàn ông tài hoa xuất chúng, người đàn ông đó chính là cha tôi đây, nhưng lại gặp phải phản đối của mọi người trong gia đình, bởi vì quá yêu nên mẹ tôi cuối cùng đã ra một quyết định liều lĩnh, bà gả cho cha tôi, hơn nữa còn vì cuộc hôn nhân của bọn họ mà làm rất nhiều chuyện bà chưa từng nghĩ tới, bà thậm chí đã kề dao bên cổ mình, mặc cho máu đào đổ thắm nóng hổi vẩy lên da thịt trắng như tuyết cùng bộ áo quần xinh đẹp, bà vẫn cứ cố chấp cầu xin ông ngoại bà ngoại chấp nhận người chồng của mình.

Trong vô số phim truyền hình tương tự, đây hẳn nhiên là một tình tiết cảm động lòng người, nhưng trong câu chuyện xưa của mẹ tôi, đây cũng là khởi đầu của một bi kịch. Mẹ tôi nào có hay, số dĩ cha tôi lấy bà, bởi vì ngay từ đầu hết thấy đều là một âm mưu thương nghiệp lạt mềm buộc chặt. Bọn họ kết hôn chưa đầy năm năm, gia tộc mẹ tôi đã tan hoang, trong một đêm trời long đất lở, cha đã một tay leo lái xí nghiệp của ông ngoại, mà cuộc hôn nhân của bọn họ cũng đã từng có một thời, trở thành trò cười người người đều hay.

Lúc này, mẹ mới hiểu người đàn ông khiến bà thương nhớ này, đại khái là vốn chẳng hề yêu bà, bởi vì vào lúc bà chột vật nhất, cha lại vô tình đuổi bà đi, ông nói với mẹ rằng chẳng bao giờ muốn thấy bà nữa. Thế nhưng, mẹ lại cự tuyệt, bà kiên trì muốn ở lại, không chỉ vì người đàn ông này, vì chính bản thân bà, mà còn vì tôi. Ngay tại thời khắc họa vô đơn chí đó, mẹ đang mang thai tôi, lại cũng được hay bản thân mình đã bị bệnh nan y.

Tiếp đó, cha ở trên thương trường tung hoành, sự nghiệp đạt đến đỉnh cao, còn mẹ lại ở trong bệnh viện tro troi mà sinh ra tôi, đương lúc tất cả đều không được che giấu, chân tướng sự thật từng chút từng chút một bị tàn nhẫn xé mở, cha rốt cục cũng biết được mẹ bị bệnh nan y, hối hận vì những gì mình đã làm lúc trước, ông muốn dụng hết thảy sức lực mình có để cứu lấy bà, nhưng mẹ lại khẳng khái cố chấp cự tuyệt trị liệu của bệnh viện, cuối cùng vào năm tôi bốn tuổi đó, sinh mệnh của bà đã đi tới tận cùng.

Cha cho rằng bà làm như vậy là bởi vì bà hận ông, song mẹ trước lúc lâm chung, nói với cha một câu cuối cùng, lại là —— em chết rồi, mang theo cả tội của anh đi, anh mới được giải thoát!

Vướng mắc yêu hận trọn hai mươi năm, chỉ trong một câu này, dùng cách thức bi thương hoàn mỹ như thế ra kết cục cuối cùng, thế mà thuở ban sơ, ai cũng không ngờ nổi kết cục này.

Yêu một người, còn đơn giản hơn hận một người!

Tôi nghe Tập Lãng nói cho tới tận cuối, mặt đã vương lệ.

Bỗng nhiên trong lúc đó, tôi hiểu được vì có gì Tập Lăng đã hận tôi những gần bốn năm, vậy mà lúc người tìm thấy tôi nơi nước Mỹ, lại thoát cái đối với tôi thật tốt, tôi cũng hiểu rõ người vì có gì muốn trồng một dãy quải liễu ngay ngắn trong vườn. Nghĩ thông suốt được chuyện này, lòng tôi chợt có chút là lạ, người đối với tôi càng tốt, tôi lại càng cảm thấy lòng không được tự nhiên.

Giống như bây giờ, Tập Lăng nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, dịu dàng nói, “Mộng Sơ, đừng khóc, chúng ta về nhà.”

Tập Lăng nói muốn bế tôi, tôi lại đẩy tay người ra, nói, “Để em tự đi lấy, em có thể đi.”

Tập Lăng lại dường như không nghe thấy, vòng ngang sang bế lấy tôi, tôi tựa đầu bên ngực người, nghe người thở phào nhẹ nhõm, giọng trầm trầm, “Mộng Sơ, đừng cự tuyệt tôi, cứ để tôi làm một chút gì đó, cho tội lỗi trước đây của mình.”

Thanh âm người rất trầm rất thấp, nương theo bước chân người mà rơi xuống lòng tôi, rất cay đắng rất khó chịu, mỗi bước người đi, đều khiến tôi cảm thấy muôn phần đớn đau.

Vào nhà, Tập Lăng bế tôi về phía sofa, nhẹ nhàng buông tôi xuống, lại còn ngồi xổm xuống vì tôi mà cởi giày.

Tôi trông theo ngón tay thon dài xinh đẹp của người, động đậy chân dưới, dời chân về một bên, tay Tập Lăng dừng lại, người ngẩng đầu kinh ngạc nhìn tôi, “Sao thế?”

Tôi lắc đầu, lấy tay nâng mặt người lên, ngắm đôi con ngươi dịu dàng sáng ngời của người, chậm rãi nói, “Tập Lăng, đừng như thế. Vô luận quá khứ có như thế nào, anh cũng không có lỗi, cũng chẳng có tội, thực sự, yêu là một loại nỗ lực, được yêu là một loại thỏa mãn, cho dù yêu hay không yêu, mỗi người cũng đều thấy hạnh phúc...”

“Tập Lăng, thực ra chúng ta có thể đi tới ngày hôm nay, em đã thấy thỏa mãn lắm rồi, anh kết hôn với em, hi sinh rất nhiều điều vì em, dẫu anh chưa từng nói, nhưng em vẫn có thể cảm thấy được, anh chê em chân tay vụng về, ấy là vì anh rất ưu tú, có tài lại có năng lực, anh là một người đàn ông có hoài bão, anh có kiêu ngạo cùng tự tôn của mình, mà em lại dùng cách thức tiện lợi như thế để chiếm được anh, là em không biết tôn trọng anh, là tình yêu của em dành cho anh đã che kín bụi bặm của thế tục, chứ chẳng phải là anh lạnh lùng...”

Tập Lăng hơi nghiêng mặt, nhẹ nhàng lướt qua đầu ngón tay tôi, vùi trong lòng bàn tay tôi, một thứ chất lỏng ấm áp từ giữa những ngón tay tôi chảy xuống, “tí tách” rơi trên mặt đất.

Tôi đặt đầu người yên trên đùi, ngón tay trượt vào chân tóc người, nhẹ nhàng cạo xát, tựa như đang xoa dịu một đứa trẻ thương tâm.

“Mộng Sơ, tôi muốn con của chúng ta, được sinh ra, sạch sẽ mà đến với thế giới này...”

Tập Lăng nói, con của chúng tôi là một thiên sứ thuần khiết, khi nó giáng trần, sẽ có thể gạt sạch mọi bụi bặm người chôn sâu trong tim!

27. Chương 27

Hôm sau, Tiểu Vũ tới thăm tôi, nó vuốt bụng tôi mà đùa, “Ai nha, cảm giác này không tệ nha, vừa chắc nịch lại vừa đàn hồi, chỉ bằng hai ta đánh cược đi.”

“Đánh cược gì?”

“Đánh cược xem trong bụng mày là trai hay gái.”

Tôi bật cười khúc khích, Tiểu Vũ nói tiếp, “Tao đoán là một tiểu mỹ nhân trong veo như nước, mày đoán sao?”

“Tiểu tử thôi!”

Lúc này Tập Lăng đã sang đây, người thấy hai người chúng tôi cười ha ha, cũng xen vào, “Tôi cũng cược tiểu tử!”

Tiểu Vũ trừng mắt với người, “Đếch liên quan anh!”

Tập Lăng một tay ôm lấy vai tôi, trở về, “Sao lại không liên quan đến tôi, tôi là cha nó, đương nhiên là do tôi cung cấp nhiễm sắc thể Y rồi.”

Tôi nghe mà thấy mờ mịt, hỏi Tập Lăng, “Nhiễm sắc thể Y là gì vậy?”

Tập Lăng lại cười cười thần thần bí bí, đứng dậy đi về phía thư phòng.

Tiểu Vũ khinh bỉ trợn trừng Tập Lăng, nói với tôi, “Kiều Mộng Sơ mày đúng là ngốc nghếch, chồng mày giở trò lưu manh đấy!” Sau đó nó kể bên tôi mà nói, “Tinh trùng!”

Mặt tôi nhất thời ửng hồng, đẩy mạnh Tiểu Vũ một cái, Tiểu Vũ cười ha hả, cười đến ngả trái ngả phải, cuối cùng cũng thôi cười, Tiểu Vũ nhìn tôi nghiêm trang nói, “Mộng Sơ, sau này đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa, nếu như một người đàn ông đã hạ quyết tâm muốn tìm mày trở về để cùng mày sẻ chia, thì mày có chạy trốn tới đâu cũng vô dụng thôi!”

Tiểu Vũ nói cho tôi hay, lúc Tập Lăng cầm đơn ly hôn mà tôi đã ký lên tới trước mặt nó, người đã tìm khắp thành phố A, một bộ dạng thất hồn lạc phách, chỉ có đôi con ngươi lóe tia sáng đen bóng, không hề lay động nhìn chằm chằm nó mà hỏi, “Cô nói cho tôi biết, cô ấy rốt cuộc đã đi đâu rồi!”

Đương lúc Tiểu Vũ khóc lóc đầy tức giận mắng Tập Lăng, người lại cắn răng nói một câu, “Kiều Mộng Sơ là vợ của tôi, không cần cô nhắc nhở!”

Sau đó, Tập Lăng đi Mỹ, người chạy khắp các bệnh viện cùng các cục cảnh sát của Los Angeles, đến nỗi bị cấm nạng, đến nỗi phải ngủ ngoài đường, lần thứ hai tôi bỏ đi, người lại một lần nữa phát điên chạy đến nước Mỹ, trở mình khắp các chuyến bay đến các thành phố. Mãi cho đến cuối tháng mười, tôi sinh bệnh nằm viện, bác gái lục xem điện thoại di động của tôi, gọi điện thoại cho người, ngày đó người ở trong bệnh viện không rời trông nom tôi đến ba ngày ba đêm, trông đến khi tôi vừa mới tỉnh lại, đã dịu dàng ôm lấy tôi vào trong lòng.

“Lúc đó, trong nửa năm, hẳn cứ như người máy không kể ngày đêm làm việc với tốc độ cao,” Tiểu Vũ hơi nhếch khóe môi, nhìn về phía tôi, dường như đang cười, “Mộng Sơ, mày biết tao luôn có cách nghĩ riêng của bản thân, thế nhưng tao thật không biết nên hình dung Tập Lăng như thế nào, hẳn như thế, rốt cuộc là yêu ghét quá rõ ràng, hay là quá không rõ ràng?!”

Tôi ngồi trên sofa, ngơ ngác ôm cốc sữa đã nguội ngắt, chợt thấy lời Tiểu Vũ không hề sai, bản thân ngốc nghếch như thế, không biết gì như thế.

Ban đêm đi ngủ, Tập Lăng lôi một cánh tay của tôi ra xoa bóp, cười nói, “Chà, phình ra rồi này, cứ như thịt heo bơm nước ấy, vừa trắng lại vừa béo, trông vị cũng không tệ.” (“thịt heo bơm nước” = “ ”)

Tập Lăng nói, kề miệng lại gần nhẹ nhàng cắn gặm, gặm rồi lại gặm rồi lại biến thành cái hôn môi thật lâu thật mềm mại, từ cánh tay một đường hôn đến môi tôi, cảm giác mềm mại dịu dàng chưa từng có khiến tôi say mê.

“Tập Lăng, anh là người yêu ghét rõ ràng sao?” Tôi nhào mình vào lòng người, nghe tiếng tim đập của người, hỏi người.

Tập Lăng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tôi.

Thế là, tôi nói tiếp, “Ba năm trước đây chúng ta kết hôn, em vẫn nghĩ là anh hận em, em chưa từng cầu mong xa vời là anh sẽ đối tốt với em, tốt như ngày hôm nay vậy, khi đó, em đã định trước rằng cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ thất bại, rồi sẽ có một ngày, khi em cuối cùng cũng mệt mỏi không chịu nổi, em sẽ rời khỏi anh...”

“Xuyt!” Tập Lăng chợt chặn miệng tôi, nhẹ vỗ tay tôi, nói, “Chớ suy nghĩ lung tung, ngủ đi!”

Tôi nhắm mắt lại, ngủ trong lòng người, lại còn mơ một giấc mơ, ở trong mơ, Tập Lăng dịu dàng nói với tôi, “Mộng Sơ, thực xin lỗi, lời này đã để em đợi bốn năm... Tôi yêu em...”

Hôm sau lúc tỉnh lại, tôi cứ cười mãi, tôi không biết mình vì sao lại cười, nhưng vẫn cứ cười đến mức rất vui vẻ, rất thỏa mãn, rất hạnh phúc!

28. Chương 28: Lời Ngoài

Thế gian vẫn có một người con gái ngây thơ như vậy, thế gian vẫn có một người con gái si tình như vậy, chẳng phải bởi nàng ngốc, mà là bởi tình yêu đó quá sâu đậm.

Tình yêu, thực ra có đôi khi chính là một loại trò chơi không công bằng, có người đi gửi gắm tình yêu của mình, có người đi đòi lấy tình yêu của người khác, nhưng chúng chẳng phải là đấu thủ, chẳng phải là bạn bè hay kẻ địch, chỉ là một người cam tâm tình nguyện, hay là khăng khăng một mực.

Có lẽ, bạn sẽ nghĩ Kiều Mộng Sơ là một đứa ngốc, biết rõ Tập Lăng không thương nàng mà vẫn cứ muốn gả cho hắn, nhưng là có một số chuyện không phải do không rõ, mà là thân bất do kỷ. Tôi nghĩ đây là một loại tình yêu nguyên thủy, nàng biến nó thành một loại tín ngưỡng, không dứt bỏ cũng chẳng buông tha.

Thực ra, giải thích như vậy có thể hơi gượng ép, thế nhưng nơi đô thị hiện đại bây giờ không ngừng diễn ra tình một đêm, có lẽ lúc hình thức xem mặt chọn vợ tràn lan khắp nơi nơi như vậy, tôi tình nguyện hư cấu một đoạn tình yêu như thế, thậm chí tin tưởng không nghi ngờ, tôi nguyện ý tin tưởng có một người con gái ngốc nghếch yêu một người con trai, khắc sâu tận xương tủy, có thể vì hắn mà liều lĩnh.

Về phần Tập Lăng lúc tôi viết xong câu chuyện này, hình ảnh của hắn trong đầu tôi đã không thể tan đi. Về mặt kiên cường, năng lực hơn người, dã tâm to lớn, tính tình thâm trầm, cùng lời nói lạnh lùng nghiêm nghị... Chỉ ít thì người con trai trong suy nghĩ tôi chính là như thế, có thể vì một mục đích nào đó mà không từ thủ đoạn, thậm chí còn bán rẻ mấy cái gọi là đạo lý này nọ, tôi nghĩ đây là định nghĩa đẫm máu của tôi, lúc phải lựa chọn, hắn đương nhiên cực đoan, đồng thời có yêu, có hận!

Có điều, người đàn ông như thế lúc ban đầu chưa trưởng thành, lúc chưa trưởng thành thậm chí còn có thể sẵn sàng gây nên tội lớn đời người, tội lớn đến mức không cách gì chuộc được. Nhưng đối với những gì bản thân xác định, hắn sẽ nảy sinh ý muốn mạnh mẽ chiếm lấy hay giữ gìn.

Lại nói về chủ đề “yêu cùng tội, tội cùng chuộc” của bộ này, thế gian có rất nhiều tình cảm phải trải qua cản trở cùng thử thách, cho nên có người yêu thương lẫn nhau từ đầu tới tận cùng, cũng có người phải trải qua hai ba mối tình, thậm chí là hôn nhân, ngay lúc này đây, cũng sẽ có người đang đau thương, không yêu, hay là yêu đến chết lặng, mỗi người đều lựa lấy lúc dứt khoát thoát ra, lại vừa phủ nhận đau thương là do đối phương mà ra?!

Cũng thế, trong phim Thất tình 33 ngày, cũng phảng phất vấn đề này, cho dù là chia tay, cũng muốn tranh phần cao thấp, mà chẳng từng nghĩ đến người mình đã từng yêu chân thành kia mà chừa lại một phần tự tôn!

Bản thân lời văn sắc sảo, lại còn nói nhảm chuyện cảm phần tuổi trẻ, mọi người xem xong, thích thì “đếch” một tiếng. Thích thì cất giữ, không thích thì tùy!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-doi>